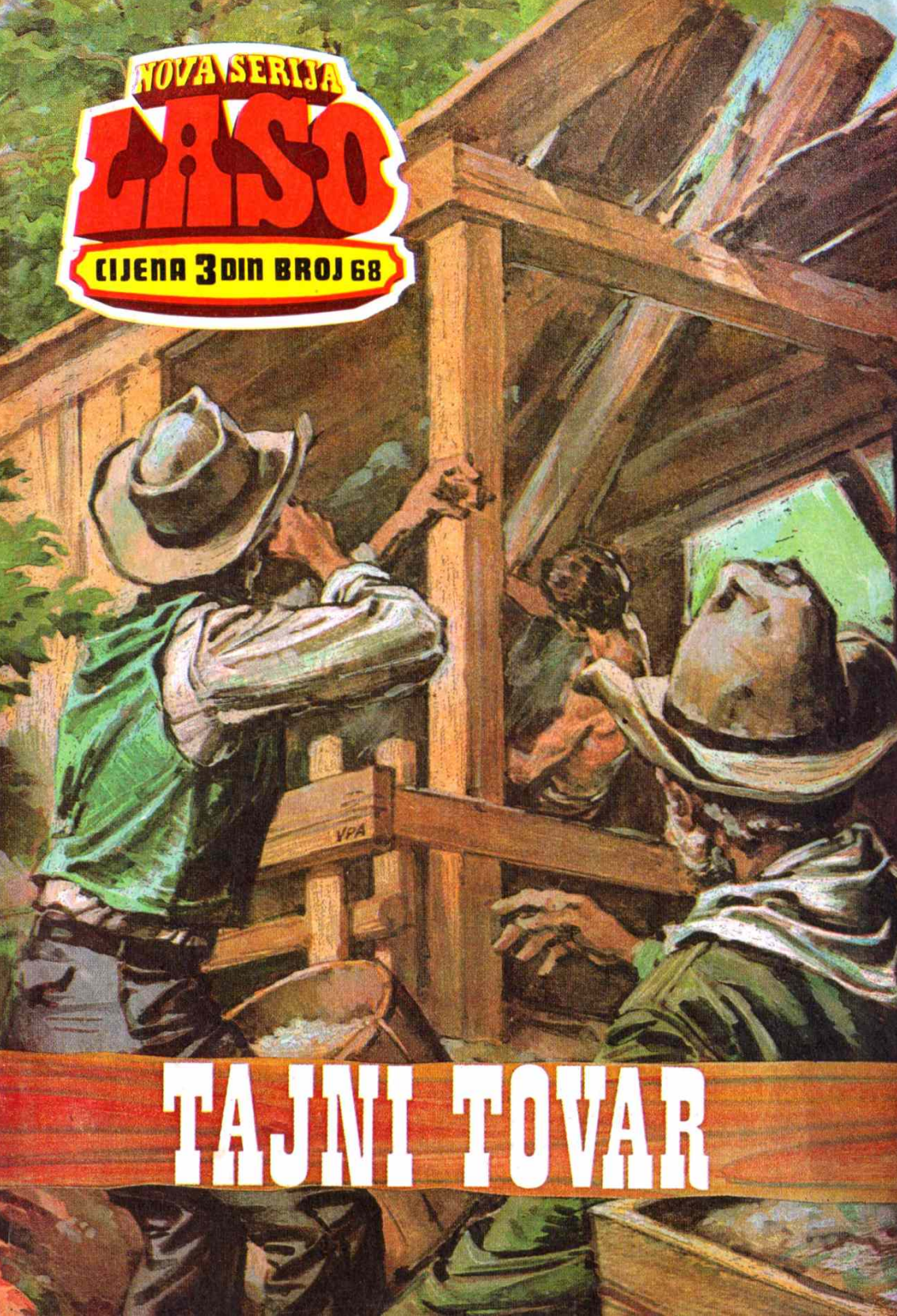

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 3 DIN BROJ 68

TAJNI TOVAR

GLENN LORD:

TAJNI TOVAR

»Laso« Nova serija 1974.

Recenzija: Slaya Ogrizović. književnica

Preveo: Ivan Paprika, književni prevodilac

•Iaso• — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«. Zagreb. Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković
— Tisak OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«. Zagreb. Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena 3 d. Za inozemstvo: DM 1,40; ASCH 8; SFRS 1,60; HFL 1,30.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973 od 26 XI 1973.

I

Lijevalo je kao iz kabla. Silna oluja nesmiljeno je šibala zidine velike zgrade izložene sa svih strana vjetrovima. U salunu je svjetlucalo svjetlo kroz začađene cilindre nekada elegantnih svjetiljaka.

U zraku su lebdjeli oblaci duhanskog dima miješajući se s jakim mirisom petroleja i isparivanjima mokre vune. Čuo se žamor glasova i promukao smijeh. Prenosište je pripadalo Tiny Tiptonu. U tmurnim boksovima noćivali su putnici koji su putovali kolskim karavanama iz Placervillea u Kaliforniji u Virginia-City.

Rob Kinstrey zurio je sa svoga mjesta uz bar kroz prozore.

— Nemoj razbijati glavu — reče Big Matt Calbraith. — Slomila se osovina, i šta onda. Ne smeta što danas navečer nećemo stići do Berryja.

— Zapravo mislim na tebe — reče Kinstrey.

— To se ne isplati. Bit će bolje da trgneš jednu sa mnom.

Kinstrey ušuti. Razmišljao je kako je Matt Calbraith tvrdoglavo odbijao da se makne od kočijaša koji je popravljao slomljenu osovinu teretnih kola. Bili su gotovi tek

prije jedan sat, upravo u trenutku kada je oluja bila najjača.

Kinstrey je bio ozbiljno zabrinut. Big Matt je prebolio upalu pluća i sada je bio veoma osjetljiv.

— Znam da se mogu u tebe pouzdati — reče Big Matt. — Međutim, ni ti ne moraš najprije orobiti čitavu Kalifornijsku banku da bi mogao zaprositi Marnu.

— Hvala, Matt.

— Hajde, ostavi se gluposti. Sve što sam ja nekoć učinio za tebe, ti si deseterostruko vratio.

Kinstrey se nasmiješi.

— Matt, ako je tako, onda izvoli otići do stotinu đavola.

— Prokleta smiješan način za razgovaranje sa svojim budućim tastom — reče Calbraith. — Probudi me, krećemo točno u šest sati. Laku noć, momče...

— Laku noć, Matt.

S Kinstreyevih usnica izgubi se smiješak kad je ugledao kako Matt Calbraith krči sebi put kroz uskomešanu gomilu. Večeras s njim nešto nije bilo u redu. Mučila ga je groznica, pomisli zabrinuti Kinstrey.

Napokon strese glavom, okrene se od bara i krene prema ulazu u veliku pokrajnu prostoriju.

Činilo se da su oblaci duhanskog dima ovdje još gušći nego u baru. U sredini prostorije smjestila se go-

lema željezna peć užarena do usijanosti. Oko kockarskih i kartaških stolova okupilo se dvadesetak ljudi.

Nedaleko od peći Kinstrey ugleda Cassa Calbraitha. Uz njega je sjedio čovjek koji je vješto miješao karte. Na bradi je imao duboku boru, valjda ožiljak od rane. Uz isti stol sjedila su još dva muškarca. Jedan je imao čudno plosnato lice, kratak nos i sitne oči. Bio je nizak i vitak dok je drugi upadao u oči snažnom bradom, koja baš nije bila previše u skladu s njegovim dugačkim i mršavim vratom.

Cass Calbraith srdito digne glavu.

— Šta hoćeš od mene, Bobe?

— Savršeno ništa — odgovori Kinstrey. — Tvoj otac želi krenuti sutra u cik zore. Prema tome, moraš u krevet.

— Ostavi me na miru. Moram odigrati do kraja...

— Cass, kreće se već u šest sati. Bit će bolje da pođeš spavati...

Lice mladog Calbraitha pocrveni od bijesa.

— Stotinu mu đavola, Bobe — uzvikne. — Nisam ja tvoj gonič volova!

Čovjek plosnata lica reče potihom: — Čuli ste što je mladić rekao. A sada se izgubite, mister!

Kinstreyeve plave oči odjednom postanu hladne kao led. — Bacit ću vas napolje kao iz topa budete li se miješali. Hajde, Cass!

Vitki skoči.

— Pusti, Jack — reče čovjek plosnata lica.

Mali čovjek ostade iščekujući. Kinstrey pogleda revolver vitkoga privezan uz nogu.

— Budite sigurni da je savjet koji sam vam dao — reče Kinstrey

— zaista dobar. Kao što vidite, nemam revolver, ali ako se zadovoljavate s razbijenim nosom, vrlo ću vas rado poslužiti.

— Donesite svoj revolver, mister. Čekat ću vas ovdje.

— Sjedi, Jack — zapovjedi čovjek plosnata lica.

Revolveraševo lice postane najcrvenija ruža, mračno pogleda oko sebe, zatim se teško spusti u svoj stolac. — Ovdje je prokleta mnogo doušnika — zagunđa zlovoljno.

Ne pogledavši revolveraša, čovjek plosnata lica reče Kinstreyu: — Zaboravite što se dogodilo. Dopustite, zovem se Frank Ganahl.

— Bob Kinstrey — reče Kinstrey i pogleda namršteno lice Cassa Calbraitha. — Pođimo, Cass. Otac ti je bolestan. Što ranije krenemo, to bolje.

— Nisam znao da mu je tako loše — reče Cass.

Ganahl zamišljeno pogleda Cassa. — Pođite. Ako sutra ujutro krenete dovoljno rano, do Berryjeve stanice stići ćete prije noći.

Cass odahnu.

— Možda će se pružiti prilika da nam date revanš drugom zgodom — nastavi Ganahl. — Vidjet ćemo se u Virginia-City.

— Svakako. Dat ću vam revanš kad god zaželite.

Kinstrey osjeti lažnu srdačnost u Cassovu glasu. Zatim još jednom pogleda ljude oko stola, ali drugi dojam nije bio ništa bolji od prvoga. Bili su to razbijači. Ganahl se, doduše, pristojno ponašao, no to je bio znak da je među bandom bio najopasniji.

— Jesi li se spremio? — upita Kinstrey.

Cass kimnu.

— Sve najbolje, Calbraith — reče Ganahl. — Bilo mi je drago što sam vas upoznao, Kinstrey.

— I meni što sam upoznao vas — odgovori Kinstrey i s Cassom iziđe iz prostorije.

Prošli su kroz salun i dospjeli u dugačku prostoriju u kojoj su se sa tri strane nalazili kreveti na kat. Polovina svih postelja bila je već zauzeta. Kod prvoga slobodnog kreveta Kinstrey se zaustavi, odloži kaput, sjedne i počne izuvati čizme.

— No — upita — koliko si dobio?

— Stotinu — odgovori Cass. — Imao sam svega dvadeset dolara.

— Sretni Calbraith — naruga se Kinstrey. Zatim svuče hlače i baci ih na krevet.

Cass se naglo okrene. — Što kažeš?

— Ove kartaške ajkule ne bi dopustile da dobiješ kad s tobom ne bi imali nekakve planove.

— Ti si lud. Nisu to nikakve kartaške ajkule. Oni jednostavno kreću sa svojim trgovačkim tovarnim kolima u Virginia-City.

— Trgovci? — zajedljivo upita Kinstrey.

— Frank Ganahl ima u Sakramentu svoju vlastitu trgovinu, a onaj zdepasti, Al Moss, već je odvećao svoju robu u rudarska naselja na rijeci Feather.

— A »Plosnato Lice«?

— On se zove Jack Raimo — odgovori Cass. — Pripovijedao mi je da je tražio zlato na Featheru.

— A što si ti njima pripovijedao? Da se vozimo u Washoe da tamo montiramo pilanu? I da naš ugovor propada ako ne budemo u Franktownu do tridesetoga?

— Kakve to veze ima s Ganahlom?

— Možda nikakve — odgovori Kinstrey. — Ali odakle da znamo što oni voze u svojim kolima? Možda je to parni stroj sa dvije pile.

— Glupost! Oni su trgovci. Ganahl ne razlikuje pilu od mazge.

Kinstrey duboko uzdahnu i završi razgovor:

— Neka bude tako kako ti veliš. A sad potraži-krevet i sklopi oči.

* * *

Oko pola šest Kinstrey je na nogama. Napolju se zagleda u sumorno jutarnje sivilo. Dan je bio vlažan i hladan. Sigurno će biti još hladniji. Kinstrey se naježi kad pogleda pet velikih teretnih kola što su se jedva nazirala kroz maglu.

On je bio taj koji je snosio punu odgovornost za ta kola. Danas se Matt Calbraith neće moći popeti na konja. Bio je toliko bolestan da nije protestirao kad mu je Kinstrey rekao da će se morati voziti s Marnom. Pat Manogue, vođa vozača, istjera svoje ljude iz gunjeva bujicom psovki.

Kinstrey iziđe u maglu da se malo ogleda unaokolo; kad mu netko dodirnu ruku. Naglo se okrene i ugleda djevojku.

— Mister Kinstrey?

— Ja sam. — Kinstrey je bio toliko iznenađen da je i dalje zurio u nju. — Mogu li nešto učiniti za vas?

— Zovem se Effie Manner. Čula sam da putujete u Virginia-City. Rado bih se priključila vašoj karavani...

— Žao mi je, ali nemamo nijednog slobodnog mjesta. Imamo samo dva kreveta u kolima, zauzeta. Jedan je za Calbraitha a drugi za nje-

govu kćer. Calbraith je odviše bolestan da bi mogao jahati.

— A kako bi bilo da ja pođem s njegovim konjem? Krevet mi nije potreban. Već sam spavala na zemlji.

Kinstrey je ispitljivo pogleda. Imala je plave vlasi i velike tamne oči.

— Zašto želite putovati u Virginia-City? — upita je.

— Tamo moj stric ima trgovinu. Zove se Jules Manner. Kod njega ću raditi. Stigla sam s nekoliko ljudi iz Kalifornije.

— Što je s tim ljudima?

— Napadnuti smo nekoliko sati nakon toga što smo napustili Sonara Canyon. Otelu su nam dvojica kola i ubili jednog vozača. Razbojnicima je bilo stalo samo do građevnog drva. Imali smo i treća kola, ali u njima je bio samo pribor i aparati za potrebe kućanstva. Ta kola nisu ni dirnuli.

— Rudnici sada vape za građevnim drvom. A kako ste se probili ovamo?

— S jednom grupom koja je ovamo putovala.

— Kome su pripadala kola kojima ste najprije putovali?

— Mojim prijateljima Mamie i Jimu Garrety. Htjeli su prodati građevno drvo u Virginia-City. Poslije toga Jim bi potražio posao u rudnicima. Sada su se vratili u Sakramento.

— Da li biste mogli prepoznati ljude koji su vas napali, ili oni vas?

— Ne bih. Dogodilo se kad je pao mrak. Sjećam se samo krikova Mamie Garrety. Nije bilo ugodno.

— Jeste li doručkovali?

— Nisam. Rano sam ustala i požurila ovamo da mi ne umaknete. Go-

spođa Tipton mi je rekla da se moram obratiti vama.

— Dobro. A sada se brzo najedite i vratite se za dvadeset minuta.

— Veoma sam vam zahvalna, mister Kinstrey. Rado bih platila za tu uslugu...

— Ni govora. Dakle, za dvadeset minuta...

Prošao je mimo teretnih kola i ušao u neprozirnu maglu. Vrlo blizu nalazila su se dvojica kola tipa »Murphy«. U sumraku su izgledala napuštena. Kinstrey se odjednom sjeti što mu je jučer navečer ispričao Cass i to poveže s onim što mu je maločas ispričavijedala Effie Manner. Ganahl je imao dvojica kola, a dvojica kola bila su oteta Garretyma. Ako su, dakle, ova dvojica »Murphy« kola natovarena drvenom građom...

Kinstrey je prišao kolima. U magli je vidio jedva nekoliko metara ispred sebe. Ništa se nije micalo na prostoru što ga je dijelio od kola. Preko stražnje strane kola visio je platneni krov. Ispod je bila pregrada od dasaka toliko visoka da se preko nje ništa nije moglo vidjeti. Kinstrey otkvači lance koji su podržavali stražnju stranicu kola i polagano je spusti.

Jedna šarka zacvili. Kinstrey se trgne i okrene glavu. Magla se malo razišla. Udarac vjetra pomakne platno. Kinstrey do kraja spusti kolnu pregradu, pruži ruke prema platnu i strgne ga jednim zamahom.

Miris svježeg ispijenog omorine! Zatim ugleda krajeve greda i dasaka. Kola su bila natovarena do vrha građevnim drvom... Prišao je drugim kolima i upravo stavio ruku na klin koji je podržavao lan-

ce, kad začuje nejasan šum. Čuli su se koraci kroz mokru travu. Brzo se okrene. Netko skoči s uzdignutim revolverom. Više nije bilo vremena da odbije udarac, pa se sagne. Ali obraz mu odere nišan na revolverskoj cijevi. Udarac pogodi ramena. Napola omamljen osjeti kako mu koljena popuštaju. Zaglavljena unatrag i udari u kola. Na svu sreću, naglo se osvijesti i prepozna čovjeka plosnata lica: Jacka Raimoa.

I ovaj je Kinstreya prepoznao. U Raimovim očima bljesnu srdžba i on opali.

Promašio je. Metak zadere drvo na mjestu gdje se čas prije nalazio Kinstrey. A Kinstrey se već bacio na zemlju. Raimo je bio iznenađen. Opalio je još dvaput prije nego što se Kinstrey do njega dokotrljao. Međutim, njegovi su meci parali zemlju. Tada Kinstrey zgrabi Raimovu nogu i snažnim zaokretom baci ga kraj sebe na zemlju.

Međutim, znomak se očajnički pokušavao osloboditi, pa trgne gornjim dijelom tijela uvis i zgrabi revolver koji mu je ipao iz ruke. No Kinstrey ispruži ruku i oduzme mu oružje. Zatim se uspravi na koljena, sjedne na Raimoa, uhvati ga za kariranu košulju, dok slobodnom desnicom dohvati teški mornarički kolt i udari ga po sljepoočici.

Raimo padne kao posječeeno stablo.

Kinstrey obriše krv s obraza. I dalje je zurio u plosnato odvratno lice što je ležalo pred njim na tlu. Tada začuje tihe glasove. Ponovno digne kolt. Međutim, na čelu grupe od tri čovjeka približavao se Pat Manogue.

— Je li sve u redu? — upita Manogue kad je stigao do Kinstreya. — Čuli smo hice... — Uto ugleda tijelo na tlu. — Tko je taj čovjek?

Kinstrey se uspravi.

— Zove se Jack Raimo, Pate. Jesi li čuo za njega?

— Nikad.

— Bobe? Jesi li rekao »Raimo«? — upita Jenkins iza leđa Pat Manoguea. Za njim je dolazila Effie Manner. Jenkins, čovjek sa svijetlom prosijedom kosom, reče: — Tamo dolje u Placerville čuo sam da spominju Jacka Raimoa. Govorili su da je ubio dva čovjeka. Za njim je pošla potjera, ali im je izmakao iz šaka... Zašto te napao, Bobe?

Kinstrey ispriповijeda što se dogodilo, zatim upita Effie Mainer: — Jesu li Garretyjevi imali »Murphy« kola?

— Zao mi je, ali zaista ne znam. Čini mi se da je Garrety jednom nešto spomenuo, ali to nisam smatrala važnim — reče djevojka mašući glavom. — Nisam previše znatiželjna.

Kinstrey je pokušao potisnuti svoje neraspoloženje, ali nije uspio.

— Ipak ste bili toliko znatiželjni pa ste odmah dotrčali ovamo da vidite što se dogodilo?

Vidio je kako je problijedjela od srdžbe.

— Ne bih baš rekla — odgovorila je. — Prije nego što sam krenula ovamo bila sam medicinska sestra pa sam željela pružiti pomoć...

— Naravno — kimnu Pat Manogue i pogleda Kinstreya. — Ova draga djevojka došla je preuzeti posao milosrdnog anđela, a ti s njom razgovaraš kao divljak. — Zatim se

okrene i vikne: — Naprijed, Geel! Budemo li ovako uzalud stajali, nikad nećemo obaviti svoj posao!

II

Bob Kinstrey jahao je na svome mrkovu ispred tovarnih kola. Pokušavao je pogledom prodrijeti kroz maglu kasnoga novembarskog dana. Bilo je sve hladnije. Zrak je bio vlažan i oštar. Do večeri neće stići do Berryja. A vjetar je postajao sve jači i mirisao na snijeg.

Kola što su se kretala iza Kinstreya upravo su izišla iz klanca. Zlovoljno je gledao na dvostruki trag kotača koji su pred njim označavali pravac puta. Dolje je nazirao obrise zaštićene doline, gdje bi, ako imaju makar malo sreće, morali naći dovoljno vode i trave za volove.

Počelo je sniježiti.

Kinstrey zauzda svoga mrkova i pričekava Pata Manoguea.

— Snijeg — srdito vikne Pat. — A zatim pokaže ispred sebe: — Tamo je dolina...

— Znaš li gdje je logorište?

— U Scrivoy Passu — odgovori Manogue. — Poznajem ga kao svoj prazni džep.

Nakon dvadesetak minuta približe se brežuljcima. Kinstrey i njegovi ljudi stigoše do zaštićene uvale. Sa šumovita brežuljka spuštao se planinski potocić. Kako je bilo sve hladnije a snijeg sve gušći, Kinstrey bi bio zadovoljan sa svakim logorištem.

Kinstrey daje znak i kola počеше zaokretati. Zaustavila su se tek kad

su zatvorila krug, koji se odmah pretvorio u dobar koral pošto su lancima spojili kola međusobno.

Odmah su donijeli vodu za kuhanje.

Kinstrey priveza konja za prva kola i priđe kolima Matta Calbraitha. Svuda oko njega vladala je neprozirna tama, kroz koju se probijalo svjetlo fenjera i sjaj logorske vatre.

Čim je stigao do kola, uzviknu: — Marna!

Pred njim se pojavi Marna Calbraith s upaljenim fenjerom.

— O, to si ti, Bobe?!

— Kako mu je, Marna?

— Malo prije nije mi se sviđalo njegovo disanje, ali sada spava.

Marna se zagleda u snijeg što je padao, dok je svjetlost fenjera bacala plavkasti odsjev na njenu kosu.

— Koliko mnogo ljudi radi za nas — reče — a tata želi uvijek sve sam obaviti.

— Nije on kriv što je obolio...

— Ipak je kriv. Jučer navečer nije morao ostati na kiši i popravljati kolsku osovinu.

— Nije — prizna Kinstrey. — Ali je mogao ostati Cass i pomoći ako bi zatrebalo.

— Ti vrlo dobro znaš da to tata ne bi dopustio. On smatra da Cass uvijek stoji skrštenih ruku i da bi samo smetao.

— Znam — reče Kinstrey oklijevajući. — Potrudit ću se da promijenim mišljenje. No ti mi moraš pomoći.

Njeno lice postade blago kad ga je pogledala.

— Ja ću ti pomoći, Bobe. Znam, ti smatraš da ja Cassa odviše mazim. Moraš shvatiti da ja to činim

samo zato što tata stalno upada u drugu krajnost

Drhturila je od zime.

— Bit će najbolje da se vratiš u krevet. Ja ću odnijeti Mattu da što-god pojede.

— Molim te, Bobe, ostani još časak da porazgovaramo makar samo još jednu minutu.

— Porazgovaramo? O čemu? — upita je.

— O tebi.

— O meni? O meni nema što da se razgovara.

— To je jedna od tvojih pogrešaka, Bobe. Ti nikad ne dopuštaš da dođe do izražaja sve što možeš i znaš.

Kinstrey u tom trenutku osjeti da je Marna stavila svoju ruku u njegovu i on osjeti toplinu čitavim tijelom.

— Ti sebe uvijek potcjenjuješ. To ne valja. To ne smiješ činiti — reče ona.

— Hajde, ne pričaj. Gdje bih ja bio da nema tvojega oca.

Marna slegne ramenima.

— Ono što duguješ mome ocu, to si ti već odavna otplatio do posljednjeg novčića. Vrijeme je da počneš misliti na sebe.

— Zbog čega misliš da ja to ne činim?

Marna uzdahnu i stavi mu glavu na rame.

— U posljednje smo vrijeme bili vrlo malo zajedno. Zar si zaboravio što smo razgovarali u Placervilleu.

On se iskašlja...

— Marna, tada sam ti pokušao objasniti...

— Bobe, mene ne zanima tvoja prošlost, nego samo tvoja budućnost. Tvoja gorčina i pretjerana vjernost ocu svega su te smotali.

Kao da bez očeve pomoći ne bi nikad ništa postigao.

— Ti to nikad nećeš shvatiti, Marna. Ja znam da sam takav, ali želim znati koliko sam sposoban. Sve svoje nade polažem u brda. Tamo se krije prilika da provjerim svoju sreću...

— Prigušeni glasovi postajali su sve glasniji. Tada ugleda dva lika što su se pri slabom svjetlu fenjera odvojila iz mraka. Svaki je držao za uzde osedlana konja. Kinstrey ih odmah prepozna. Onaj s fenjerom u ruci bio je Cass Calbraith, dok je kraj njega bila Effie Manner u plavom ogrtaču.

— Halo, vas dvoje — viknu Cass — doveli smo konje na njihovu porciju zobi. — Tek tada pogleda Kinstreya, a poslije njega svoju sestru, i nastavi: — Marna, vjerujem da će ti biti drago da upoznaš mis Manner.

— Nadam se da vam nije neugodno što i ja putujem s vama, mis Calbraith? — reče Effie.

— Bojim se da vam putovanje neće biti previše udobno — odvrati Marna, a glas joj zazvuči neodređeno, niti srdačno, niti odbojno.

— Oh, navikla sam ja na surov način života. Već ću se snaći.

— Onda je sve u redu — odgovori Marna: — Cass, uredi za mis Manner ležaj pod jednim kolima. Imamo dovoljno platna i pokrivača. Poslije toga dođi k meni.

— Uvijek izmišljaš kojekakve poslove za mene — reče Cass nezadovoljno. — Nisam ja tvoje potrkalo.

Marna se iznenadi.

— Valjda znaš da je tata bolestan. Zbog toga mi je potrebna tvoja pomoć. Ima stvari koje ja...

— Možda bih ja mogla pomoći — upadne Effie Manner. — Ja sam već njegovala bolesnike.

— Ne hvala, trenutačno nam nemate što pomoći — odgovori Marna malo ukočeno, dok joj je pogled lutao između Kinstreya i djevojke... — Bobe, donesi tati jelo, ja ću ga probuditi.

— Odmah — odvrati Kinstrey, okrenu se i u tom trenutku otkrije u očima Effie Manner nešto što ga je zbunilo. — Platno možeš pričvrstiti za kotače prvih kola — reče Cassu. — Mis Manner će tamo spavati.

— Nemojte se truditi, molim vas — reče Effie Manner — zaista nije potrebno.

— Zašto nije potrebno? Tko je ta djevojka? — upita promukao glas iza leđa Marne Calbraith. Svi se iznenađeno okrenu. Ispred odmaknutoga šatorskog krila na kolima pojavilo se široko lice Matta Calbraitha, koji je bio obučen samo u hlače i crvenu flanelsku košulju.

— Tata — uzvikne Marna. — Smjesta se vrati u kola.

— Makni se — grmnu Matt Calbraith. — I ne brbljaj više nego što je potrebno...

U istom trenutku prebaci na sebe debeo kaput s krznenim ovratnikom i počne silaziti, ali se u istom trenu zaljulja, gotovo je pao.

— On nije pri sebi — uzvikne Cass.

— Ostavite me da govorim s njima — reče Kinstrey.

Matt Calbraith čvrsto se držao za sjedalo, zatim mu noge dodirnu tlo, a koljena kleknuše, ali ipak se uspravi jednim trzajem u koji je uložio svu snagu. Potom se nasloni

leđima na prvi prednji kotač. Dah mu je bio isprekidan.

— Matte, poslušaj! Vrati se u kola i legni u krevet!

Oči Matta Calbraitha dobiše grozničav sjaj.

— Ti sviraš s njima u iste diploe! — izdere se na Kinstreya. — Makni mi se s puta! — glas mu je bio promukao. Tada stavi jednu nogu u stremen kulaša i jednim se trzajem baci u sedlo. Zatim trgnu kolt.

— Neka se nitko ne pokuša maknuti — opomene, pa se sagne da odveže konja, ali se zaljulja.

— Ima groznicu — reče Effie Manner.

Cass se osvrne oko sebe, kao da želi vidjeti da li ga Effie Manner gleda. Tada stupi korak naprijed i podignu fenjer u lijevoj ruci.

— Ne pravi gluposti, Cass! — opomene ga Kinstrey. — Ostani gdje jesi i pusti ga da odjaše. Neće stići daleko.

— Netko mora starog luđaka skinuti s konja! — uzvikne Cass neprirodno glasno.

— Molim vas, Cass — zamoli ga Effie Manner — učinite što vam je rekao Kinstrey.

— Naravno — ljutito odgovori Cass — dovoljno je da netko samo vikne: Cass, i psić će poslušati...

— Cass — javi se Marna — želje la bih da prestaneš sa svojim glupostima.

Cass je hladno pogleda. Zatim pogleda Effie Manner i reče: — Sada ću ga skinuti s konja!

— Mjesta! — drekne Matt Calbraith i mamuznu konja.

Cass odskoči u posljednjem trenutku.

Konj se propne i odjuri u tamu.

Veliki mrkov Boba Kinstreya teško je dahtao kada se spuštao s visa gdje je brijao ledeni vjetar. Na tren se zaustavi da bi ponovno pronašao izgubljen trag. Zatim prepusti konju da ide sam koliko brže može. Prestalo je sniježiti. Podigao se jak vjetar koji je rastjerao oblake. Gledao je ravno pred sebe. Nigdje konja u bijeloj divljini, ali trag je vodio dalje. No to je bilo sve što je mogao ustanoviti.

Kinstrey je bio sve zabrinutiji. Možda slijedi trag zalutalog konja. Možda je Matt Calbraith pao s konja i otpузao da potraži kakvo skrovište.

Bilo je pravo čudo što se Matt Calbraith uspio probiti tako daleko u stanju u kakvom je bio.

Sada je Kinstrey počeo sebi predbacivati. Morao je ranije krenuti. Razmišljao je o sceni u logoru kada je Matt odjurio. Marna je pala u nesvijest. Neko se vrijeme činilo da je Effie Manner jedina osoba koja je u toj zbrci sačuvala hladnokrvnost. Ona se pobrinula za Marnu, a zatim su se Marna i Cass oštro posvađali. Cass je silom htio poći s Kinstreyem u potragu za Mattom Calbraithom, no Marna mu to nije dopustila.

Ubrzo su se okupili tamo Pat Manogue, Dave Ebaugh i ostali vozači. Kinstrey im je objasnio što se dogodilo, zatim ih poslao natrag na posao... Rekao je da će dovesti Matta Calbraitha za pola sata u logor i oni su mu povjerovali.

U međuvremenu je prošao dobar sat.

Kinstrey opazi pred sobom korito potoka. Ledeni vjetar puhao mu je

u lice i zaustavljao dah. Ako trag vodi potočnim koritom, tada će ga štititi drveće. Potjera konja koritom.

Potok je tekao malim uskim jarcom, ali voda se smrzla a led je bio pokriven tankim slojem snijega.

Iznad Kinstreya zviždao je vjetar kroz ledom prekriveno granje šikare, no on je bio dobro zaštićen.

Kinstrey pojaše uzvodno. Vjetar ga počeo ponovno šibati. Morao je uvući glavu pod ovratnik. Tada ugleda kako se ispriječila stijena koju je voda morala zaobići, pa je potok skrenuo ulijevo. Pojaše, ali u istom trenu zaustavi konja i uzvikne od iznenađenja.

Iznenađa se našao na ravnicima. Kroz tanak led na plicaku kolski kotači ostavili su dvije jasne brazde. Međutim, desno od potoka, nekoliko stotina metara daleko, stajala su osamljena dvojica golema kola.

Kinstreya obuze osjećaj straha kad je pogledao trag konjskih kopita koji je slijedio. Na ovome je mjestu trag vodio ravno prema kolima. Bijela ledena pustinja izazivala je neugodan osjećaj pod oskudnim svjetlom mjesečeve svjetlosti.

Kinstrey osjeti neobičan nemir. Kao da s napuštenim kolima nešto nije u redu. Nešto je bilo u zraku. On priguši osjećaj strepnje, upravlja konja da izađe iz potoka i krene desno.

Nelagodnost je sve više rasla kako se približavao kolima. Najprije je ugledao nejasne obrise volova u koralu napravljenom od lanaca koji su spajali kola. Volovi su se tijesno zbili jedan uz drugoga. Gdje su konji?

Nitko se nije javio kad se približavao kolima.

Kad se približio na tridesetak koraka, zauzda konja i uzvikne:

— Halo! Ima li ovdje itko živ?

Nitko mu ne odgovori.

Trag kopita vodio je prema desnoj strani kola.

Kinstrey pogleda na razrovano tlo, zatim sjaše. Oprezno je obilazio oko kola i opazio konjsku balegu.

Zatim opazi širok trag koji se udaljavao prema zapadu. Pođe tim tragom. Bili su to tragovi nekoliko konja.

Kinstrey se osjeti umornim kao da je sav isprebijan. Popne se na sjedište. Kad je odmakao jedreno platno, zaustavi dah. Kola su bila do vrha natovarena građevnim drvom.

Kinstrey priđe stražnjoj strani drugih kola. Nije se iznenadio kad je i u njima otkrio daske. Sad više nije moglo biti nikakve sumnje. Bila su to »Murphy« kola što ih je pretraživao na Tiptonovu prenoćištu, kola što su ih Frank Ganahl i njegovi ljudi oteli Garittyjevima.

Kad se vraćao svome mrkovu, nešto bljesnu. Kinstrey se sagne i podigne s tla malu okruglu stvarčicu.

Srce mu poče brže kucati kad ju je izbliza pogledao. Bio je to stari kineski kovani novčić s kvadratnom rupicom u sredini. Sada više nije sumnjao. Takav kovanac nosio je Matt Calbraith u džepu kao talisman.

III

Nešto ovdje nije bilo u redu. To je Bob Kinstrey jasno shvatio otk-

ko je odjahao od napuštenih kola i dospio u udolinu čiji su rubovi bili obrasli mladom cedrovinom i grmljem. Kad je jahao primijetio je zdesna cedrovu šikaru čija se crna sjena jasno isticala na bjelini snijega.

Potjera umornoga konja u pravcu osamljenoga traga koji je vodio ulijevo.

Kada je stigao vidio je zbog čega ni na jednoj cedrovoj grani nema snijega. Netko je ovdje radio sjekirama među gustim granjem. Svježe triješće ležalo je svuda unaokolo po ugaženom snijegu. Dva su mala stabla oborena i s njih su odsječene grane. Stabla je nestalo. Kada je izišao iz šumarka odmah mu je bilo jasno u koju su svrhu upotrijebljena.

Odavle je vodio trag jednog konja udesno. Uz njega su se vidjele dvije uske brazde jednako udaljene jedna od druge, kao tragovi saonica. Kinstrey je znao da ovdje nije bilo saonica. Otisci su bili dublji i pravilniji, kao da potječu od nosiljke. Kinstrey je često vidio da Indijanci takvu nosiljku upotrebljavaju za prijenos bolesnika i nemoćnih.

Srce mu se stislo od straha kad je još jednom ispitao tragove. Tragovi dvaju konja vodili su prema zapadu, dok je trag tegleće nosiljke vodio prema sjeveru, borovoj šumi što se nalazila na većoj visini. Da nisu Matta Calbraitha privezali za tu nosiljku.

Ako je tako, onda je jahač koji je Matta vukao u tu zelenu divljinu činio to samo zato da ga tamo ubije i baci u ponor.

Kinstrey je oklijevao jer se našao pred teškom odlukom. Ne bude li slijedio trag tegleće nosiljke, to bi

moglo značiti da Mattu Calbraithu nema spasa. Ako pak pođe tim tragom, tada će po svoj prilici poteći još više krvi.

Onda se Kinstrey odlučio. Njegova je odanost pripadala Mattu, a tek poslije toga njegovoj obitelji. Bila je to teška odluka, ali nije bilo druge. I Kinstrey upravi konja prema sjeveru.

Postalo je još hladnije. Osjetio je to po oštrom vjetru i glasnom puketanju smrznutih grana. Ruke i noge osjećao je kao kolce. Bio je na putu već nekoliko sati i počeo se pitati koliko li će izdržati njegov konj.

Jedna ga je okolnost hrabrila: konjski izmet kod Ganahlova logora bio je svjež kad je tamo stigao. To je značilo da je stigao vrlo brzo nakon toga što su Ganahl i njegovi ljudi odanle odjahali. Zatim, bilo im je potrebno dosta vremena da posijeku cedrove, povežu ih u nosiljku i jedan njen kraj privežu za konja, dok se drugi kraj slobodno povlaćio po tlu. I, na kraju, takva nosiljka koja je držala teret od stotinjaka i više kilograma, koliko je težio Matt Calbraith zajedno sa svim onim što je na sebi imao, znatno je usporavala brzinu konja, pogotovu na uzbrdici.

Dokle mu je oko sizalo, svuda nedirnut snježni pokrivač, koji su prekidali uski tragovi kojima je Kinstrey posvetlo svu svoju pažnju. Ali umor koji ga je obuzimao i užasna hladnoća otupljivali su njegovu osjetila.

Osim toga, uznemirivala ga je pomisao na dva jahača što su nastavili put u istom pravcu kojim su se kretala i prije nego što su se ulogorila.

Mučilo ga je pitanje da li će Moss i Ganahl čekati Raima i zajedno s njim napasti njegov logor?

Sumnjao je u to. Istina je da je Ganahlova banda otvoreno napala Garrityjeve, ali tamo je bilo malo ljudi. Ganahl će dobro razmisliti da li da napadne veću karavanu...

Mrkov se popeo na vrh uzvišice i krenuo dalje šumskim putem, uz koji su s obje strane rasle omorike prekrivene snijegom.

Noge su mu se gotovo sledile. Zbog toga pokušao dirnuti obraze. Nije osjetio dodir. Odjednom počeo osjećati da mu je glava postala neobično laka. Već se teškom mukom dosjećao da je op progonitelj i da negdje ispred njega jaše onaj kojega je progonio. Ako prestane biti budan makar samo na jednu sekundu, pa čak i njezin dio, propast će.

Konj se provlačio ispod granja velikog cedra, toliko opterećenog snijegom da se spustilo na visinu konjske glave, te obori odozgo gomiču snijega. Jedna grana poleti ravno u lice Kinstreyu. Dok se mučio da umiri konja, surva se na nj čitavo brdo snijega i gotovo ga sruši sa sedla.

Zasljepljen i napola omamljen brisao je snijeg iz očiju i s lica. Uto primijeti da se mrkov plaši i da je počeo poskakivati. Oštro potegnu uzde i pogleda lijevo dolje. Želudac mu se skvrčio od straha. Konj je stajao na samom rubu ponora. Da ga nije opomenuo instinkt, sada bi bili u bezdanu.

Kinstrey se ogleda oko sebe. Trag se iznenada prekinuo. Tragovi kopita vodili su dalje udesno, ali nosiljke je nestalo. Više nije bilo njenih tragova. Kinstrey od straha proguta slinu, sjaše i pogleda niz stijenje.

Obyuze ga grozan strah. Na obronku opazi nejasne obrise nekog predmeta koji se zaustavio na oborenom stablu.

Da to nije čovjek?

Oprezno stupi još jedan korak naprijed i sagne se preko ruba.

U tom trenutku prasnu hitac.

Kinstreya udari nešto snažno i on se okliznu preko ledom pokrivenog ruba u ponor. Osjećao se kao da tetura po nekakvoj praznini. Zatim svom snagom udari o nešto tvrdo, što je popustilo pod njegovom težinom. Mjesec ga je gledao kao kakvo divovsko oko, zatim sve utone u tamu.

...

Kad je pao hitac, Cass Calbraith se trgne, brzo zaustavi konja, sagne se u sedlu prema naprijed i počne napeto prisluškiivati. Međutim, osim urlika vjetra u vršcima omorika ni traga kakvu glasu. Cassa prođoše trnci.

Odvratna noć, mislio je. Rekao je Marni kako mu je navrh glave njena komanda. Bilo je dovoljno loše što je to tako dugo podnosio. No kad mu je počela zanovijetati i pred Mannerovom, u njemu je prekipjelo. Od svoje sestre mogao je podnijeti gotovo sve, ali da ga omalovažava pred ženom kojoj želi imponirati, to je bilo previše. To više nije mogao progutati.

Cass zaškripi zubima i potjera konja. Stigao je blizu drveća koje je ugledao, još dolje kod cedrove šumice. Pred njim su još uvijek bili neobični tragovi koji su počeli kod cedrove šumice vodili prema sjeveru na ovo brdo. Još su bili jasniji tragovi kopita konja.

To je Bobov trag, razmišljao je Cass i potjerao konja. Do sada nije

bilo teško pratiti Bobove tragove. Do »Murphy« kola stigao je sigurno, ali je dalje postojala jedna kva-ka. Odanle je vodila čitava gomila tragova, a jasno se isticao samo trag jednog konja.

Ovaj je trag Cass pratio sve do cedrove šumice, a zatim se odlučio da prati trag konja koji je vukao za sobom nešto teško.

Što je to moglo biti? I što je značio onaj hitac? Čini se da nije bio opaljen daleko. Možda je pucao njegov stari? Možda je zalutao! Ili ga je Bob stigao i od veselja opalio metak?

Cass potjera konja preko šikarom obrasla grebena i uđe u tamnu šumu koju je vidio odozdo. Moćna stabla borova opkoljavala su ga sa svih strana. I ovdje je bilo veoma hladno i svuda grobna tišina.

Tišinu odjednom prolomi rzanje konja.

Cass se zaustavi i ogleda unaokolo. Desno od njega ležala su ispred visoke stijene dva golemo oborena stabla s kojih je vjetar očistio sav snijeg. Tamo će se sakriti.

Neki se jahač vraćao tragom. Cass je čuo prigušen topot kopita, odmah zatim zazveketaše konjske žvale. Sjedio je u sedlu i čekao. Možda je to Bob?! Ili stari... koji je bio dovoljno lud da puca kad mu se netko iznenada nađe na putu...

Konjski je topot postajao sve glasniji i sve se više približavao Cassovu skloništu. Cass proviri i odmah se trgnu... Konja nikad nije vidio ali ružno lice jahača prepoznao je čak i na slabom mjesječevu svjetlu, koje je samo na sekundu palo na njegovo lice.

Bio je to Jack Raimo, jedan od trojice s kojima je kartao kod Tipto-

na Raimo koji se htio s Bobom zakvačiti i koji je Boba oborio revolverom... Šta je tražio ovdje usred noći...?

Kad se izgubio topot Raimova konja, Cass se još uvijek nije pomakao. Ostao je i dalje na konju. Nije znao da li da slijedi Raimoa, ili da učini nešto drugo. Mislio je na ona dva traga što je vidio dolje kod šumice a vodili su prema zapadu, prema kolima njegova oca Tragovi su mogli potjecati od konja Franka Ganahla i Ala Mossa.

Cass ponovo navede svoga konja na trag. Oklijevajući krene prema sjeveru. Nikako nije prestajao misliti na Raimoa. Ako sad ta trojica namjeravaju izvesti kakav lopovluk, što onda? Možda se ipak trebao vratiti i opomenuti Pata Manougouea?!

Međutim, sada je za sve to bilo prekasno. Mora pronaći Boba. Možda je stari već kod njega, i vuče ga na nekoj vrsti saonica, koliko je Cass mogao zaključiti po tragovima... Ali zašto jaše prema sjeveru? Zašto nije skrenuo prema zapadu gdje se nalazio njihov logor.

Uto Cassovu pažnju privuče nešto drugo. Konj je u velikom krugu zaobišao donje grane velikog cedra. U tom trenutku nešto zapucketa u šikari s lijeve strane. Cass napne uši... i zaustavi životinju...

Desetak metara dalje iziđe pred njega konj bez jahača.

Odmah je prepoznao Kinstreyeva mrkova. Na sebi je imao sedlo.

Cass sjaše, uhvati mrkova za uzde, povede k stablu i tamo ga priveže zajedno sa svojim. Zatim izvuče pušku iz navlake na sedlu. Bila je puna.

Tada se vrati na staro mjesto, okrene se i vikne stisnuvši šake oko usta:

— Bobel Bobel Gdje si?! Javi se!

Odgovori mu samo jeka puna prijetnje. Vjetar se smirio i zavlada tišina.

Cass osjeti kako ga svrbi koža na glavi. Krene dalje za tragom. Odjednom se trgne i odmah shvati zbog čega. Nalazio se na rubu stijene što se strmo rušila u dubinu. Cass pogleda dolje...

Srce mu je tuklo kao ludo. Na polovini strmine ležala su dva nepokretna lika na oborenom stablu prekrivenom snijegom.

— Bobel — krikne Cass... No, odgovara nije bilo...

Nekako se uspravi iako mu se vrtjelo pred očima, a zatim se sjeti lasa na sedlu mrkova. Brzo potrči natrag konjima...

Bob Kinstrey otvori oči i ostane neko vrijeme nepokretno ležati. Zbunjeno je gledao na krov iznad glave napravljen od granja crnogorice. Iza njega hridina je predstavljala stražnji zid. Postrance su visjeli pokrivači, koje je na tlu pridržavalo kamenje... Sprijeda je sklonište bilo otvoreno. Tamo je praskala mala vatra od omorikova granja od koje se širio miris smole.

Kinstrey teškom mukom podigne ruku i stavi je na čelo. Bilo je vruće. U glavi osjeti snažnu bol kao da netko u njoj udara čekićem. Lijeva mu je noga bila neobično teška. Kad ju je pokušao pomaknuti, prože ga jaka bol u butini. Zastenje i napne mozak da se sjeti što se dogodilo... Uzalud. Prevlada ga tupa klonulost i on ponovno zaspi.

Kad je napolju začuo šum, probudi se. Bilo mu je sasvim svedno

tko to dolazi. Osjećao se potpuno nemoćnim. Čulo se pucketanje kao da netko lomi granje da ga baci na vatru. I to je trajalo neko vrijeme. Odjednom vatra bukne jače, a pred malim ulazom u skrovište pojavi se tamna sjena. Netko uđe i klekne kraj Kinstreya.

Kinstrey prepozna mršavo lice Cassa Calbraitha, ali je bio preslab da progovori. Odviše se loše osjećao.

— Ulovio sam kunića — reče Cass. — Hoćeš li moći nešto pojesti? Nisi jeo već nekoliko dana...

Riječ »jesti« nekako prodre do njegove svijesti, i on mahnu rukom da će jesti...

Cass ga je hranio polagano i oprezno, zalogaj po zalogaj.

Kinstrey je jeo s velikim napomom. Jeo je jer mu je instinkt govorio da nešto mora pojesti. Povratio je sve nakon jedne minute.

IV

Dva dana borio se Bob Kinstrey sa smrću u skloništu od granja. Teški snovi proganjali su ga čitavo vrijeme, a u njima je uvijek vidio i Matta Calbraitha kako nad njim bdiye kao pravi otac.

Grozница je bješnjela. Govorio je »oče« Mattu Calbraithu, ponovo je imao sedamnaest godina i ležao s Mattom u šumi u Oregonu gdje ih je iznenadila jaka snježna mećava a jednom osjeti kao da jede pečenog kunića. Znao je da fantazira iako je sve izgledalo stvarno. Nikako nije mogao odrediti gdje prestaje delirij i počinje stvarnost.

Petog se dana probudio. U glavi mu je bilo neobično bistro, ali se osjećao sasvim iscrpljen. U toku noći popustila je groznica i sada je osjećao lako zujanje u ušima. Oči ga zabolješe od jutarnjeg sunca.

Napolju se začuju koraci. Zatim sjena zamrači ulaz. Uđe sagnut Cass Calbraith.

Trenutak su obojica bila toliko iznenađena da nijedan nije progovorio ni riječ. Cass prekine šutnju.

— Čini se da ti je bolje? — reče.

Kinstrey se okrene na bok. Odjednom mu oštra bol probode lijevu nogu, u glavi kao da ga je počelo bosti tisuću igala. Ruke ga nisu htjele držati, pa se svali natrag na svoj ležaj od granja.

— Što se to, do vraga, dogodilo sa mnom?

Osjećao se kao da je omamljen. Legne na leđa i pogleda prema Cas-su.

— Moraš nešto pojesti — reče Cass. — Odmah ću ti donijeti.

Cass priđe bliže Kinstreyu koji ga je zbunjeno gledao. Cassove su oči imale tup izražaj, zavukle su se duboko u duplje, dok su se jagodične kosti oštro isticale ispod neobrijane brade.

— Sada se ponovo sjećam — prošapta Kinstrey. — Netko je na mene pucao. Jahao sam tragom nosiljke. Mislio sam da Matt leži na njoj. Zatim sam nešto otkrio u ponoru, a zatim...

— Za to imamo vremena — preki-
de ga Cass, brzo se okrenu i čudnovato šupljim glasom reče preko ramena: — Našao sam u jednom džepu na sedlu tavu i malo kave. Najprije ćemo jesti, a poslije ćemo razgovarati...

— Ne — vikne Kinstrey, ali Cass je već otišao. Vidio ga je kako je napolju čučnuo kraj vatre.. — Cass!...

Kinstrey je htio vikati, ali grlo ga nije slušalo. Zatim je pogledao svoje noge. Cass mu je s lijeve noge skinuo čizmu i omotao gležanj platnom od vreće. Spopao ga je strah. Imao je osjećaj da umjesto ruku ima štapove, ali je ipak sjeo i leđima se naslonio na stijenu. Gledao je Cassa. Još se tresao od straha, a u ušima mu je tutnjalo.

Poslije pet minuta vrati se Cass i donese limenu šalicu s vrućom kavom te tavu s mesom od kunića. Postavi sve to kraj Kinstreya i reče: — Sada jedit!

— Najprije bih želio saznati što se dogodilo s Mattom! — reče Kinstrey.

— Valjda je sve u najboljem redu — odgovori Cass. — A sad jedi to meso...

— Ti ga nisi našao? Zar nije ležao na deblu prema kojemu sam se otkotrljao?

— Ja sam te odanle izvukao. Da je i on bio tamo, i njega bih izvukao. Ili možda misliš da ne bih?

— Pa što se s njim dogodilo? — očajno će Kinstrey. — Trag nosiljke vodio je do ruba strmine. Ne razumijem...

— Meso će ti se ohladiti — upozori ga Cass.

Kinstrey ga oštro pogleda, zatim počne jesti.

Kunić mu je išao u tek, a kava je izazvala rumenilo na blijedu licu.

Kad je završio, ispruži se i reče:

— Tanjur je prazan, Cass, a sad počni pripovijedati, i to od početka.

— To će biti brzo gotovo. Valjda se sjećaš moje svađe s Marnom.

Eto, ona me strahovito naljutila. Zbog toga sam pojahao za tobom. Mislio sam da će ti ustrebat pomoć...

— I ustrebala mi je — upadne Kinstrey. — Dalje...

— Dalje nema ništa posebno. Čuo sam hitac, zatim sam slijedio onaj čudni dvotračni trag. Vodio je prema rubu stijene s koje si se sunovratio. Spustio sam se s lasom i čvrsto te privezao. Zatim sam ponovno uspuzao gore i natjerao tvoja mrkova da te izvuče.

— Zvuči vrlo jednostavno kad te čovjek sluša. — Bez obzira na ironiju u Kinstreyevu glasu čuo se prizvuk čuđenja i poštovanja prema Cassovu pothvatu. — Jesam li bio teško ranjen?

— Prilično. Netko je pucao na tebe. Pretpostavljam da to znaš?! Metak ti je zaderao kožu na glavi... i to ne odviše jako, a nogu si iščao prilikom pada.

Kinstrey upravi pogled na Cassove ruke. Članci su bili izgrebani, a vršci prstiju izranjavani.

— I to je bilo sve? — upita Kinstrey. — U vezi s Mattom ništa nisi otkrio?

Cass se prisili da pogleda Kinstreya u oči, ali pogled mu začas skrenu u stranu.

— Nisam rekao da nisam ništa otkrio.

Kinstrey se uspravi.

— Što želiš reći? — upita promuklo. — Cass, reci mi sve što znaš.

— Neću okolišati. Sada si napunio želudac pa se usuđujem... — i nastavi potišteno: — Stari je također ležao na stablu. Bio je teško ranjen...

— Koliko teško? Gdje je sada?

Kinstrey se snažno trgnu i jednim trzajem osovi na noge. Bol u iščašenom gležnju bila je neizdržljiva... Stenjući prebaci težinu na desnu nogu gledajući sa sve većim strahom Cassa u lice.

— Cassi!!!... Odgovori!!!

Cass otvori usta. Činilo se da želi odgovoriti. Međutim, nije izgovorio niti jednu jedinu riječ...

— Ne! — krikne Kinstrey i zgrabi Cassa za ramena. — Ne! To ne smije biti!...

— Žao mi je — prekine ga Cass. — vrlo mi je žao, Bobe, ali... dobio je dva metka u potiljak. Po svoj prilici kad je bio u nesvjestici. Nije se mogao braniti!...

Kinstreya preplavi strahovita mržnja.

— Cass? — Kinstrey se naslonio na stijenu i zurio pred sebe. — Cass, ja ću pronaći toga čovjeka. Neće mi pobjeći. Iskopat ću ga ispod zemlje. Taj će se sam izdati!...

— On se već izdao — reče Cass.

— Šta? — uzvikne Kinstrey.

— Znam tko je to učinio — odgovori Cass. — Bio je to Jack Raimo...

V

Putnici koji nisu imali dobar dar zapažanja često su smatrali Nathana Berryja neotesanim čovjekom kad bi gledali samo njegovo grubo lice sa smeđim dlakama na loše obrijanoj bradi i plave oči.

Jutros je Berry stajao pred svojim prenočištem i promatrao kako karavana volovskih kola izlazi iz koralala koji je sa zapadne strane graničio s njegovim prenočištem.

Zatim pogleda dva jahača koji su nailazili s desne strane.

Iako su bili još dobrih stotinu metara daleko, odmah spazi dvije stvari. Obojica su bila iscrpljena, ali toliko snažne volje da ih je držala uspravne u sedlima. Spuštenih ramena sjedili su u sedlu, a jedan je objesio nogu ukočeno mimo stremena.

Ovaj je ranjen, pomisli Berry. Kladim se za dolar prema špekulaciji da će pokušati kod mene prosjačiti. Berry namršti čelo. U njegovu poslu čovjek nikad nije, znao što će biti sutra. Uvijek se nešto događalo. Kao prije četiri ili pet noći kad je došla karavana sa dvije žene. Dobro se toga sjećao, pogotovu što se čovjeku rijetko pruži prilika da vidi žene te vrste. Sjećao se žena, pogotovu one ljepše koja je posvuda dizala galamu. Da, bila je to prava pravcata ljepotica.

— Jeste li vi vlasnik?

Nathan Berry podigne glavu. Ispred njega stajala su ona dva jahača.

— Da Zovem se Nat Berry.

— Tražimo jednu volovsku kolsku karavanu koja je ovuda prošla prije dva dana. Bile su u njoj dvije žene... — objasni Bob Kinstrey.

— Jedna je bila plavojka, druga crnka — dopuni Cass Calbraith. — Plava je nosila plavi ogrtač.

— Prije četiri ili pet dana — odgovori Berry — ne znam potpuno točno, ali znam da je prošla takva karavana. Ovdje su samo večerali, zatim su smjesta krenuli dalje. Činilo se da im se veoma žuri.

Kinstreyju je zaspala lijeva noga, pa je počne polako pokretati da je probudi!...

— Nije li ih vodio čovjek po imenu Ganahl? — upita Kinstrey. — Plav, s brazgotinom na bradi?

— Ime nije spomenuo, ali opis odgovara.

— Jesu li se žene ponašale uzbuđeno?

— Jedna jest, tamnokosa, vrlo lijepa. — Berry počeo je zapuštenu bradu. — Druga nije mnogo govorila. Rekla je samo crnki da će se sve dobro svršiti.

— Sjećate li se Irca koji voli mnogo brbljati?

— Naravno. Vrlo govorljiv momak. No njegov je akcent toliko strašan da bi mogao poslužiti kao vrtno stražilo.

— Možda je bio prisutan i malen, suhonjav momak s plosnatim nosom? — nastavi Kinstrey.

— Ne — Berry odmahne glavom — takvog momka nisam vidio.

— Jeste li zapazili zdepastog momka s tankim vratom i mlohavim licem?! Izgleda kao da su ga rastezali da bude dulji, pa su mu se neki dijelovi tijela zaista rastezgli, a drugi nisu!

— Mister, toga se čovjeka sjećam...

— Je li se tko raspitivao o nama? Ja sam Kinstrey, a ovo je Calbraith!

Nathan Berry se trgne, podigne desnu ruku i pucnu prstima..

— Neka mi pomogne Jupiter — uzvikne — sada sam se sjetio. Čitavo vrijeme mislim na crnokosu djevojku. Međutim, pismo je ostavila ona druga. Kako sam to mogao zaboraviti?! — Čovjek počne prekapati po džepovima.

— Ha! Evo ga! — Pobjedonosno dignu komadić izgužvana papira.

— Tko je od vas Kinstrey?

Iako je Cass prigovorio, krenuli su na put. Kinstrey je bio razdražen. U posljednje vrijeme Cass se ponio kao pravi prijatelj. No sada je ponovno pao u staro raspoloženje zbog te djevojke. Kinstrey stisne zjenice. Da li je to žensko stvorenje znalo koliko mu je nevolja priredilo?!

Ponovo se sjetio pisma koje je djevojka ostavila. Bilo je veoma kratko i sadržavalo je neku vrstu obavijesti kako je Marna saznala od Ganahla da je njen otac mrtav. Pisala je da su Ganahl i Moss sreli grupu trgovaca koji su pokopali nekog čovjeka, što su ga našli smrznuta na putu. Opis mrtvaca odgovarao je opisu Matta Calbraitha. Ganahl i Moss su to ispričali Marni i na temelju njihova opisa ona je zaključila da je to bio njen otac.

Vrlo sumnjiva priča! Kinstrey se zagleda pred sebe. Još uvijek je postojala mogućnost da se Ganahl prevario. Možda se zaista sastao s nekim trgovcima koji su našli smrznuta čovjeka. A isto je tako bilo moguće da je taj čovjek bio sličan Mattu Calbraithu, odnosno da je opis toga čovjeka odgovarao opisu Matta Calbraitha.

Kinstrey se sjeti posljednjih riječi iz pisma:

»Čekali smo još jedan dan u logoru, a mr. Ganahl je taj čitav dan uzalud tražio vas i mladog Calbraitha. Poslije toga je mis Calbraith izjavila da moramo dalje jer je u pitanju neobično važan ugovor.

Nadam se da će ovi reci nekim čudom ipak dospjeti u vaše ruke...

Pozdrav E. Manner.

Kinstrey je prazna pogleda zurio u snijeg. Dakle Frank Ganahl ih je

tražio... Bez sumnje sa svojim prijateljima »Gušćjim Vratom« i »Plosnatim Licem«. Doduše, s njima nije bio Jack Raimo, barem ga nije bilo kad je karavana prolazila kroz stanicu i prenoćište Nathana Berryja.

Kinstrey se sjeti koji je danas datum i duboko se zabrine. Bio je dvadeset i deveti, možda i trideseti. Bilo je mudro što je Marna na njih čekala samo jedan dan i odmah krenula dalje. Ugovor s Ophirom mogao se pretvoriti u zlatni rudnik. Big Matt je to dobro znao i sve je poduzeo ne samo da ga potpiše nego i da ga ispuni. Da li će sada Marna uspjeti da sama s Patom Manogueom stigne pravodobno na Washoe i postavi pilanu?

Kinstrey postane nestrpljiv. Pogleda na Cassa koji je bezvoljno jahao.

— Potjeraj tu svoju ragu malo brže!

Cass ga pogleda.

— Brže? S ovim umornim životinjama? Rekao sam ti da ostanemo spavati dolje kod Berryja.

Kinstrey je znao da je Cass imao pravo, zbog toga odvrati: — Moramo dalje. Sada sve ovisi o jednom danu, možda čak o jednom satu...

— U redu — Cass će ravnodušno. — U tom slučaju sam tjeraj svojega konja... da se na smrt izmuči...

Kinstrey nije osjećao lijevu nogu, a još neizliječena rana na glavi počne ga iznenada boljeti. Ipak se obrecne na Cassa: — Osjećam se sjajno. Brini se samo za sebe... To je sve što zahtijevam od tebe.

— A ja sam se puna četiri dana brinuo za obojicu. Sjećaš li se...?

To je djelovalo. Kinstrey se zastidi.

— Do stotinu vragova — zagunđa, ali nastavi: — Budi siguran da nikad neću zaboraviti što si učinio za mene.

— Ne melji. Nisam željan tvoje zahvalnosti...

— Znam...

— Ako je tako, onda misli i na sebe. Marna to također čini...

— Marna? Marna misli na tebe. Možda čak i previše, no to je prirodno. Ti si joj brat.

— Gluposti. Ne poznaješ ti moju sestru, Bobe. Zar ti nije jasno da nas je čekala samo jedan dan! Jedan jedini dan...

— To je zbog ugovora s Ophirom.. nismo smjeli riskirati da ga izgubimo prije nego što stupi na snagu. To ti mora biti jasno, Cass. Drvo je posječeno i mi ga moramo ispiliti i dostaviti.

Cass ga pogleda.

— Marna to sve zna. Ona je vrlo častohlepna žena...

— Ona sve to želi ostvariti i zbog tebe.

Cass se nasmija.

— Marna radi samo za sebe...

— Nemaš pravo, Cass...

— A ti si slijep. Mora da si se propisno zacopao. Ti si dobar momak Bobe, ali ponekad mi užasno ideš na živce.

Kinstrey je htio planuti, ali se savlada. Ta Cass je ipak još vrlo mlad i mora mnogo toga naučiti. Ali je dovoljno hrabar, baš kao i Matt. To je dokazao.

Kinstrey je mislio na golemu omoriku i na grob ispod nje što mu ga je Cass pokazao. Tamo je mladić s pomoću plosnatog kamena, koji mu je poslužio kao motika, kramp i lopata, iskopao grob za Matta Calbraitha već prvoga dana kada je

snijeg počeo kopniti. Kinstrey se sjećao kako su mladićeve ruke izgledale onoga jutra kad mu je prvi put pripovijedao o Mattu. Prsti na rukama bili su izgrebeni i prekriveni osušenim krastama, jer je golim rukama kopao grob svome ocu.

Matt Calbraith nikad neće saznati da mu je sin postao odrastao čovjek i dostojan nasljednik...

Četvrtoga dana jahanja stigoše u blizinu Carson Cityja. Rubovi puta bili su pretrpani ostacima razbijenih kola svih mogućih veličina.

Dan je bio svjež. Bob Kinstrey malo je mario za ljude koji su se vukli na svojim ranjavim nogama sa tisuću nada da će naći zlato. Pogled mu je bio uperen naprijed. Tamo daleko u magli uzdizali su se oblaci dima prema modrom nebu. Snijegom pokriveni vrhunac Sun Montaina sjao je na suncu kao da se sastoji od samih dijamanta.

Idućeg podneva stigoše do odmarališta Dutcha Nicka, koji je imao s onu stranu Carsona salun i nekoliko baraka. Imali su sreću što su našli mjesta za jednim od šest dugačkih stolova u velikoj prostoriji. Kinstrey nije odmah opazio čovjeka s tankim dugačkim vratom i neskladno širokim ramenima, koji je stajao u bučnoj gomili uz bar, a uz njega visokoga koščatog Pata Manoguea.

Pat je upravo ispraznio svoju čašu viskija i energično odbio kad ju je njegov pratilac htio ponovno napuniti.

— Pričekat ću da negdje nađem na dobar irski viski — reče Mossu.

Al Moss se naceri.

— Sada idemo u Virginia-City da dovedemo pomoćnu radnu snagu za

Ganahla. Poslije toga si slobodan čovjek.

Manogue stisne oči.

— Zanima me koliko se Ganahl razumije u pilane?

— Radio je on sa strojevima i parnim kotlovima. U pile i pilane razumiješ se ti. I prije nego što prođe sedam dana, Marna Calbraith slat će drvo Ophiru...

— Da, da — reče Manogue otežući — no i Ganahl će sasvim lijepo zaraditi, zar ne?

— O tome ništa ne znam — hladno će Moss. — Jedino znam da se djevojka sretno izvukla iz škripca. Najprije je Ophir produljio rok, zatim je stigao Ganahl i sve uredio...

— Vrlo ljubazan gospodin — reče Manogue. — Samo... nije li malo prenaplo otjerao toga Raimoa.

— To sam ti već objasnio — reče Moss razdraženo. — Mi smo Raimoa pokupili nedaleko Placervillea jer nam se priključio do Virginia-City. Ganahlu nije bio simpatičan. Nakon one noći kod Tiptokoa rekao mu je da će biti bolje ako dalje sam jaše. Otada ga nismo vidjeli.

— Čudna pripovijest — zagunda Manogue. Zlovoljno je promatrao ljude koji su se gurali prema baru.

— Hajde da se izvučemo iz ove gužve. Inače ću početi udarati oko sebe...

— Dobro. Pođimo — složi se Moss.

Manogue se bezobzirno probijao kroz gužvu. Kad se Moss pripremio da krene za njim, Bob Kinstrey podigne pogled sa svoje šalice kave i ugleda obojicu. Zagrcnu se.

— Što ti je? — upita ga Cass Calbraith.

Kašalj natjera Kinstreyju suze na oči, zatim reče:

— Pogledaj tko dolazi od bara...

Cass se okrene i iskolači oči.

— Pat i Moss.

— Ostani ovdje, Cass Odmah ću se vratiti

S nekoliko dugačkih koraka približi se baru upravo kad se Pat Manogue probio kroz čopor goniča volovskih kola u crnim košuljama.

Kad je ugledao Kinstreya, zaustavi se kao da je pustio korijenje pa ne može dalje, a zatim radosno uzvikne...

— Bob! Bob Kinstrey!!!

Kinstrey se htio izmaknuti burnom zagrljaju, ali nije uspio...

— Ostavi me, bivo!e!

— Da te ostavim! Odmah ćeš dobiti jednu po njuški. Čovječe, gdje si...

Kinstrey se oslobodi snažnim trzajem i naleti na diva koji je bio još golemiji od njega.

Div ga zgrabi.

— Kamo tako brzo, momčuljče, ostani ovdje pa ćeš dobiti svoju čašicu...

Kinstrey zaurla:

— Do đavola s pićem.

Crven od bijesa pogleda preko ramena: neki se čovjek probijao kroz gomilu nastojeći se što brže domoći vrata.

— Zadržite ga! — zaurla Kinstrey.

U prostoriji zavlada tišina. Div ga oslobodi zagrljaja, a Kinstrey se počne probijati kroz gužvu ponavljajući: „Držite ga! Držite ga!“ Uzalud Moss nestane kroz vrata. Kad se i sam probio do vrata, naletiti na grupu vozača koji su htjeli ući. Baci se prema njima, ali oni ga grubo odgurnu u stranu. Ipak se uspije probiti kroz gomilu ruku, la-

kata i nogu, obasut psovkama na desetak jezika.

Ali Mossu ni traga ni glasa. Napokon spazi dvojicu što su izašli iz neke šupe. Požuri k njima.

— Je li tko od vas vidio čovjeka koji je protrčao ovuda? — upita. — Imao je košulju s crnim i plavim prugama, a visok je otprilike stotinu sedamdeset i pet.

— Otrčao je prema onim šupama — odgovori jedan. — Izjurio je na konju kojega je tjerao kao da će zakasniti da obilježi zlatno nalazište.

— U kojem pravcu?

— Prema Devil's Gateu. Zar vam je ukrado konja?

— Ne, nije — odvrati Kinstrey. — Najljepša vam hvala...

I Kinstrey se vrati u salun.

S prozora na prednjoj strani saluna ljudi su znatiželjno zurili u njega. Nije se obazirao na pitanja kad se vratio u salun. Požuri Cassu i Patu.

Pat Manogue pogleda ga svjestan svoje krivnje.

— Cass mi je sve ispričao — reče. — I kad se sjetim da je bilo dovoljno da samo pružim ruku i zgrabim lupeža...

— On je pobjegao i nema smisla da cmizdrimo — odgovori Kinstrey. — Odjahao je prema Devil's Gateu.

— Tada namjerava u Virginia-City — zaključio Cass.

— Naši ljudi grade na Washoe Creeku — reče vlasnik kola. — Moss i ja bili smo na putu u Virginia-City da tamo unajmimo dva momka. — Počeše se po bradi i zagleda pred sebe. — Sada mi nije jasno zbog čega ta protuha i dalje jaše u grad? Ganahl vjeruje da ste vi mrtvi. Zbog čega, dakle, Moss ne ide najprije k njemu da ga obavije-

sti da niste odletjeli u nebo i tamo zamijenili svoje revolvare za anđeoske harfe?

— Sigurno postoji razlog što tako postupa, i taj može biti samo jedan: u Virginia-City postoji netko koga mora obavijestiti o nama prije nego Ganahla.

— Da nije to... — Manogue je tako zinuo od iznenađenja da je zaboravio zatvoriti usta: — To može biti samo Raimo!!!

Kinstrey kimnu.

— I sam si vidio kako se Moss ponašao kad me ugledao. Kao da sam sablast. Mora da mu je Raimo rekao da sam mrtav... Je li Ganahl bio u kampu kad ste pošli odanle?

— Bio je. — Manogue namršti čelo. — Samo što je on uvijek čas ovdje, čas ondje. Govorio je da mora u grad gdje će se sresti s jednim čovjekom kojemu želi prodati svoja drva. Zove se Jackson, Johnson ili nekako slično.

— Je li Ganahl uzeo nove ljude, Pate?

— Dvojicu. Od one sorte koja ne voli odviše raditi. — Manogue zlovoljno stresse glavom. — Mene se sve to zapravo ne tiče, ali onoga dana kada je Marna zaposlila toga tipa ja sam joj odmah rekao što mislim o Ganahlu. Kako me tada pogledala!

— Nadam se da je Marni dobro? — upita Kinstrey.

— Ona ima svoj cilj.

Kinstrey pocrveni.

— Kako ste daleko s poslom u kampu?

— Kotao je postavljen. Pile su još uvijek u kolima. Što me tako gledaš. Milostiva nije mene imenovala upraviteljem.

— Ti nisi kriv, Pate. A sada bih želio da smjesta kreneš u logor i držiš na oku Ganahla.

— Vrlo rado. Ali što onda ako on više nije u logoru. Tada k meni pošalji Cassa. Ja ću biti u Virginia — Cityju.

— A ja bih pak htio sam odlučivati što ću raditi — Cass će izazovno. — Ja jašem s tobom.

Kinstrey osjeti kako mu se krv penje u lice. Nije se mogao svladati i plane: — Lijepo! Ali onda reci i zbog čega. To ti činiš samo zbog one proklete djevojke. One Effie Manner. Toliko ti je zavrtjela glavom da je postala važnija i od samog ugovora s Ophirom?!

Cass se uspravi.

— Tko zna, možda i jest tako — odvрати oštro. — Ali ne znam što se to tebe tiče?

Manogue se nije miješao. Ipak pogleda Kinstreya i reče pokušavajući ublažiti oštricu sukoba: — Neka ti bude, momče. Sve je u redu. Ona je žena za kojom se ljudi i na ulici okreću.

Kinstrey ga pogleda: — Sada doista! Spremi se i nestani u vidu lastinog repa...

— Ljudi u čupavim košuljama često su vrlo osjetljivi — reče prijevoznik, izvuče iz džepa kratku lulicu i istrese iz nje pepeo. — Takva košulja škaklja vlasnika već tamo gdje mu počinju noge, a što se tiče vrata i glave...

— Tebe će vrlo brzo nešto drugo pošakljati ako te raspalim po stražnjoj polovici globusa...

— Bit će vrlo mudro da prije nego što to pokušaš naručiš za sebe udoban oblak kod svetog Petra...

Manogue namignu Kinstreyju kad je to rekao i krene prema vratima.

— Umišljen Irac — opsova Kinstrey u bradu. A kada je, još uvijek šepajući, krenuo prema vratima, začuje za sobom korake. Osvrne se. Cass ga je slijedio ozlojeđena izraza lica.

* * *

Kinstrey je jahao bijesan i nestrpljiv. Za njim je kaskao Cassov uštrojeni ždrijebac.

Srdžba koja je u njemu buktala zaplamsala bi još jače kad bi se sjetio Mossa. Ako Moss i nije izravno sudjelovao u ubojstvu Matta Calbraitha, ipak je kriv jer je znao što se sprema i što se slagao.

A sada je Moss bio na putu k Raimou da upozori tu odvratnu revolverašku životinju neka se čuva jer je Kinstrey ostao živ. A ta je životinja bez milosti ubila Big Matta Calbraitha.

Približavali su se Gold Hillu, koji je izgledao kao gomila ruševnih drvenih koliba, šatora što ih je razvalio vjetar i koji su bili napravljeni od komada kojekakvoga platna ili otrcanih pokrivača, te nekoliko zadimljenih rupa iskopanih u brdu. Vreće od krumpira i stare košulje služile su kao zastori na ulazima, umjesto vrata, dok su prazne boce od viskija bile neka vrsta dimnjaka.

* * *

Dok su Bob Kinstrey i Cass Calbraith ujahali u »C« Street u Virginia-Cityju, Al Moss je obilazio sve moguće špelunke i prčvarnice u potrazi za Jackom Raimoom.

U Mannerovu dućanu, što se nalazio u kući s lažnim pročeljem, na uglu Glory Climba, stajala je Mar-

na Calbraith, gledala kroz prozor i čudila se što ovakav novi i primitivni grad ima tako privlačnu moć.

Pogled na ljudsku rijeku što je tekla pred njenim prozorom davao joj je hrabrosti. Njezina narav mogla je podnositi žalost samo ograničeno vrijeme. Poslije toga ona bi je odbacila kao suvišan teret. Istina, bilo je strašno što se dogodilo s njenim ocem, i bio je to velik gubitak, ali prema njenu shvaćanju, nije imalo nikakva smisla prepuštati se turobnim osjećajima. Sjetila se Cassa. Ona se zaista iskreno mučila da mu bude dobra sestra, i što je od toga imala? Grdnje, otuđivanje i ništa više. A sada nije bilo ni Boba ni Cassa. Možda su bili obojica mrtvi. No čovjek mora umjeti pogledati činjenicama u oči. Putovi su bili nesigurni. Svuda su se skitali banditi i drumski razbojnici.

Iza sebe začula je korake Julesa Mannera, koji se pojavio s upaljenom trijeskom i upali petrolejku što je visjela sa stropa u sredini prostorijske.

Jules Manner imao je oči boje jantara koje su melankolično i prijateljski gledale ispod vjeđa. Orlovski nos izbijao je iz bradata lica.

— Zar se Effie još nije vratila? — upita Marnu.

— Nije...

— Pripremit ću večeru. Valjda će uskoro doći? Zar ne?

Upravo je krenuo u stražnju prostoriju, kad zazvoni zvonce i vrata se širom otvore.

Marna se nemarno okrene, ali tada joj sva boja nestane s lica.

Iza Effie Manner ulazili su Bob Kinstrey i Cass Calbraith.

— Srela sam ih... tamo vani... na ulici — reče Effie bez daha.

Marna je stajala potpuno ukočena, zatim stupi korak naprijed kao duhom odsutna.

— Bobe — dahne šapatom kao da ne može vjerovati svojim očima.

Prošlo je dosta vremena dok se uspjela oporaviti od iznenađenja. Effie Manner predstavi Boba i Cassa svome stricu. Manner donese čašu šerija za Marnu. Polako je ispijala i tek poslije toga vrati joj se boja u obraze. Kinstrey ispriča što se s njima dogodilo, a ona ispriča što je bilo s njima.

Saznao je da je Ganahl u Carsonu odijelio karavane i Calbraithova kola poslao pod vodstvom Ala Mossa na Washoe Creek, dok je sam nastavio svojim kolima u Virginia-City. Effie i Marnu otpremio je do njihova cilja.

Poslije toga Marna je u pratnji Ganahla posjetila Philipa Stangera, direktora rudnika Ophir, i privoljela ga da produži ugovor koji je sklopio s njenim ocem, iako ugovor u trenutku pregovora više nije važio. Stanger joj je rekao da mora sagrađiti pilanu i početi radom, dok je Ganahl, pošto je prodao svoja kola s drvom špekulantu Johnsonu, požurio na Washoe Creek da se tamo ponovno nađe s Mossom i preuzme poslove.

Marna je šuteći pružila čašu Julesu Manneru i nastavila: — Bobe, valjda ne misliš ozbiljno da Ganahl ima nešto sa smrću moga oca?

— Ti još uvijek vjeruješ u bajku o trgovcima? — odvrati Kinstrey.

— Zar nije sasvim moguće da su naišli na čovjeka koji je vrlo sličan ocu. Ah, ja ništa ne znam. Zaista misliš da nam je Ganahl namjeravao oduzeti kola? Osim toga, ti

znaš koliko je novaca otac uložio u strojeve!

— Naravno da Bob to zna — upadne Cass. — Najbolje će biti da pošalješ do vruga Mossa i Ganahla, Bobe.

Blijeda od bijesa Marna ga napadne: — Zašto ne odeš u Sacramento? Možda ćeš tamo naći mjesto gdje ćeš prodavati svilene vrpce. Mnogo više od toga ne vrijeđiš.

Cass se nasmije.

— Ostajem s Bobom. Dobro ću pripaziti da me ne udesiš za moj dio.

— Tvoj dio? — upita Marna i dobaci otrovan pogled Effie Manner: — Tebi je potreban netko tko će te čuvati, a ne tvoj dio. Je li tako, Bobe?

— Njemu je prije svega potrebno da ga ostavimo na miru — odgovori Kinstrey. — A ti bi mogla pokušati da postupaš s njime kao s muškarcem. — Zatim se okrene i upita Julesa Mannera: — Postoji li ovdje u blizini staja za iznajmljivanje konja, mister Manner?

— Postoji. Vlasnik je Gardiner.

Kinstrey se osvrne i zagleda u Cassa.

— Cass, jedan od nas mora nabaviti svježeg konja i odjahati k Patu, Još večeras.

Cass mrzovoljno odvrnu pogled od Effie Manner:

— Zašto? Što bi se moglo noćas dogoditi?

— Možda ništa — odgovori Kinstrey. — Ali je isto tako moguće da Moss dođe k Ganahlu. U tom slučaju jedan od nas mora biti ondje, ako bi nešto pokušali...

— Naravno, ti ćeš se ganjati ovdje po gradu — odgovori Cass — i pucati na Raimoa, a ja sam dovolj-

no dobar da odigram ulogu potrkala.

— To je ozbiljan zadatak... Među-
tim, ako se bojiš, ostani ovdje...

Effie Manner dobaci Kinstreyu pogled pun razumijevanja, zatim pogleda Cassa.

— Ja vam mogu pokazati gdje je staja za iznajmljivanje — predloži.
— Ako vam je pravo, poći ću s vama.

— Zar to nije zavodljivo? — naruga se Marna.

Cass se naglo okrene.

— Do stotinu đavola, sad mi je zaista dosta. Idem samo zato da ti začepim gubicu — reče i dohvati Effie ispod ruke. — Zaželio sam se svježeg zraka...

Kad su ostali sami, Marna se okrene.

— Hvala bogu što si ponovo ovdje živ i zdrav. Bobe...

— Nije mene baš tako lako ubiti. Marna, s Cassom moraš biti ljubaznija. On će postati valjan čovjek.

— Uz pomoć djevojke što mu se objesila oko vrata? Ja sam učinila sve što sam mogla. Sada perem ruke...

VI

Bob Kinstrey vodio je svoga mrkova za uzde preko ulice. Bilo je oko šest i pol navečer. Zrak je bio svjež, ali temperatura je bila iznad ledišta. Gotovo svaka druga daščara bila je salun. Odasvud se orio smijeh.

Odjednom netko reče: — Pripazite malo, inače ćemo se sudariti.

Bob podigne glavu i ugleda Effie Manner.

— Cass vas je trebao dopratiti do dućana.

Na njegovu primjedbu odgovorila je smiješkom:

— Odavno nisam dijete, mister Kinstrey.

— To znam. Ali ipak...

— Već sam navikla da budem sama i potpuno sam sposobna da pripazim na sebe.

— Sada imate obožavatelja. Cass strašno grize na vas...

— Bilo bi mi milije kad to ne bi bilo tako. Žao mi je...

— Kako to mislite?

— Možda izgledam mlađe, ali već imam dvadeset i dvije godine. Cassu je najviše osamnaest.

— Devetnaest — ispravi je Kinstrey.

— Neka bude. Još uvijek sam prestara za njega.

Kinstrey upita:

— A gdje je staja?

— Odvest ću vas...

— Nije potrebno...

— Možda i nije, ali je najjednostavnije. Pokazat ću vam gdje stanuje Gardiner.

U staji se nalazio noćni čuvar, Piute Indijanac, koji je preuzeo mrkova i poveo ga u boks za konje.

Kad su izišli, Effie reče: — To je vojničina-Charlley On je čovjek svoje vrste. Trguje jelovim češerima i svakome pomaže. Ponekad posluži stricu Julesu kao glasnik, ili mu što-god prenese. Vrlo malo govori. I veoma je teško pogoditi da li nekoga voli...

— Vas voli, to sam opazio...

Neko su se vrijeme vraćali šutke, zatim Effie upita; — Zašto ste veče-

ras ostali u gradu, kad ja vrlo dobro znam da ste zabrinuti za kola?

— Htio sam ovdje malo... ja naime znam tko je ubio Matta Calbraitha.

— I?

— Ako je taj u gradu, nešto će se dogoditi...

Kad su se približili Mannerovu dućanu, dođe im u susret visok čovjek s bijelim sombrerom, vratnom maramom i kožnatim prslukom. Čini se da je prepoznao Effie jer se zaustavio i upitao:

— Jeste li to vi, miss Manner?

Effie priđe i odgovori: — Da, ja sam. A ovo je mister Kinstrey. Mister Kinstrey, ovo je mister Johnson.

— Lank Johnson. — Pruži ruku na kojoj je blistao golemi dijamant. Na desnom boku virio je držak kolta. — Vrlo mi je drago što sam vas upoznao...

— I meni je drago — odvrati Kinstrey.

— Je li mis Calbraith ovdje? — upita Johnson obrativši se Effie.

— Malo prije je bila.

— Pretpostavljam da me očekuje — reče i uđe.

Kinstrey se zagleda u Effieino zbunjeno lice i upita:

— Tko je taj?

— Poduzetnik koji kod Ophir Cityja posjeduje golemu šumu. Ima i pillane. Govori se da je zaradio čitav imetak dobivljajući rudnicima građevno drvo.

— Želi li sklopiti posao i sa mis Calbraith?

Effie je malo oklijevala.

— Mislim... ovaj, mislim da želi od nje sve otkupiti... On uvijek nešto pokušava...

Bob Kinstrey se oprostio s Effie Manner i ode duboko zamišljen.

Kinstrey napravi krug kroz sve hotele i salune te ustanovi da gotovo svaka četvrta vrata vode u neki bar koji se najčešće sastojao od platnenog krova i nekoliko zidova od dasaka. Gdje je god pitao, nitko nije čuo o Franku Ganahlu niti o Alu Mossu, a kad bi opisao Raimoa, svi bi slegli ramenima.

Kinstrey počne razmišljati što bi bilo pametnije, da ode do staje za iznajmljivanje, uzme konja i napusti grad, ili da nastavi uzaludnu potragu. Tri kuće dalje stajao je natpis »Orndorf and McGee«. Iz unutrašnjosti se čuo zveket čaša i gala-ma. Kako bi bilo da još jednom pokuša?

Oklijevao je. Tada se uz njega pojavi žena. Mirisao je njen jeftini parfem i gledao njeno našminkano lice.

— Možemo li, mister?

— Hvala ne — odgovori. — Ali... možete li mi dati malu obavijest za koju ću vam platiti.

— Kakvu obavijest?

Kinstrey joj opiše Ala Mossa i Jacka Raimoa.

— Kako da ne. Vidjela sam te momke prije nekoliko minuta — odgovori promuklim glasom. — Pošli su ovamo iz »Blue Chipa« Bilijeva saluna, tamo preko ulice. Međutim, nisu zašli ovamo, nego je jedan pošao dalje niz ulicu, dok je drugi svratio u staju za iznajmljivanje, tamo kod Gardinera.

— U staju? — začudi se Kinstrey. — Koji od te dvojice?

— Onaj mali, čini mi se. Da bio je to svakako onaj manji. On je...

— Hvala, to je dovoljno... — Kinstrey joj gurne u ruku srebrni do-

lar. Zatim se okrene i pođe. Našao je Jacka Raimoa.

Iznad velikih vrata visjela je golema metalna ruka s fenjerom. Kinstrey nije opazio lokvu vode. Poskliznuo se i strašna bol projuri kroz ranjeni zglob. Imao je dojam da mu je netko izmakao noge ispod njega. Daske s rampe poletješe mu u susret i Kinstrey dobije snažan udarac u bradu.

Začuje se topot kopita, a na ulazu u staju pojavi se jahač. Kinstrey se uzdigne na koljeno; a usta razjapi da uhvate zraka. U istom trenutku prepozna ga Jack Raimo. Smjesti trgne revolver i opali.

Kinstreya je spasilo samo to što mu je noga popustila. Metak prozviždi uz samo uho, ali on se baci prema konju, zgrabi Raimoa za ruku i izbaci iz sedla.

Raimo nije bio težak, ali je pao tako iznenada da se Kinstrey ponovno morao osloniti na povrijeđenu nogu. Noga opet popusti, i on padne na leđa.

Pred njegovim očima pojavi se Raimoov kolt. Udarac ga pogodi po glavi sa strane. Onako omamljen pruži ruku za revolverom, ali Raimo se baci unatrag pa Kinstrey dohvati samo ručni zglob.

Bio je ranjen. Znoj mu je tekao niz lice. Dahtao je i očajnički pokušavao odmaknuti revolversku cijev koju je Raimo neumitno približavao.

Kinstrey nije čuo tihe korake. Međutim, Raimo, oprezan kao mačka, brzo okrenu glavu, ali još uvijek nedovoljno brzo da bi izmakao kožnatom remenu koji mu se spustio na ruke i leđa. Raimo je zastajnuo, a revolver mu je ispao iz ruke.

Međutim, Raimo je reagirao kao munja. Skočio je akrobatskim skokom. Konj je još uvijek stajao uz rampu. Našao se u sedlu i mamuznuo konja koji je poletio kao da ga gone svi vrazi.

Kinstrey sjedne stenjući.

Iznad glave začuje monoton glas: — Da ti još jedan put dobiti po glavi, vojničina-Charley ne dobiti svoj novac.

Kinstrey ugleda vojničku kapu na kao ugljen crnoj kosi. Promatrale su ga tamne oči na licu bakrene boje.

— Mis Manner mi je pripovijedala o tebi — reče Kinstrey. — Hvala ti što si mi pomogao...

— Hvala ne ići u džep. — Piute pokaže bič u ruci i nastavi: — Ja tebi jako pomoći, ti meni za to plati ti pedeset centi.

— Ako mi nabaviš štap da dođem do konja, dat ću ti čitav dolar...

— Ti slomiti nogu?

— Ne, samo sam je iščao.

— Ti pričekati, ja naravnati...

Charley se vratio. Vodio je na uzdi Kinstreyeva mrkova, donio je i nekakvu bocu, šaku šarenih krpa i grubo izrađenu štaku.

Kinstrey se iznenadio koliko mu je postalo lakše kad je Piute počeo masirati gležanj masnom tekućinom iz boce.

Kad je završio, Charley vješto stavi zavoj od šarenih krpa na gležanj, ustane i reče: — A sada plati ti.

— Izvoli — reče i pruži mu tri srebrna dolara.

Charley mu doda štaku.

Kinstrey se zagleda u bezizražajno lice ispod vojničke kape:

— Mogao sam biti ustrijeljen, Charley. Zašto si mi pomogao?

— Ti si prijatelj... od djevojke...

— Aha...

Kinstrey se teškom mukom svladao da ne prasne u smijeh.

— Ja sada ići — reče Charley u stavu mirno i pozdravi ga vojnički.

VII

Upravo je počelo svitati kad Bob začuje udaranje čekića i žamor glasova. Prošlo je još punih deset minuta dok je Kinstrey stigao do čistine u udolici između brežuljaka i do pilane.

Manogue i Gee burno su ga pozdravili. Saznao je da je Cass stigao prije dva sata i sada spava u jednim kolima. Kad je Manogue prošle večeri stigao u kamp, Ganahl je otišao u Virginia-City, kako je pretpostavljao Gee Jenkins.

Kinstrey pogleda prema Manogueu koji se nalazio na ljestvama:

— Šta je s ona dva čovjeka što ih je Ganahl namjestio?

— Ta klatež više ne radi ovdje — odgovori Manogue.

Kinstrey pogleda malu napola dovršenu zgradu kojoj su još samo nedostajala vrata i prozori.

— Vidim da ste najprije sagradili zgradu za kotao. Zar je stroj već montiran?

— Montiran je. Do podneva imat ćemo krov i na ovoj daščari. Tada ćemo raspakirati sve najvažnije dijelove pogona.

— Dobar posao, Pate. — Zatim Kinstreyov pogled odluta prema Geeu koji se upravo nalazio na

ljestvama i čekao da Manogue učvrsti krovne grede.

— Kako je, Gee?

— Onako kako ide nekome — reče Gee pokazujući glavom Manoguea — koji mora raditi s ljudima slaba duha.

Manogue ga pogleda između prečaga...

— Guraj staro magare! Budi sretan što sam tako dobra srca.

Kinstrey se zadovoljno nasmije i reče:

— Bit će najbolje da se zavučem u kola i sklopim oči. Ako se ne probudim do podneva, probudi me, Pate.

Dok je jahao prema kolima. Kinstrey baci pogled na kamp. Ljudi iz Ophira dobro su pogodili kad su izabrali ovo mjesto u blizini šume gdje je bilo dovoljno vode za parni kotao. Lijevo od glavne zgrade nalazila se blaga padina kao stvorena da se njome kotrljaju stabla prema pilani. Gore, na maloj uzvišici, nalazila se uredno složena gomila stabala, razrezanih na propisne dužine i spremnih za preradu.

Desno od postrojenja nalazila se ravnica gdje će se skladištiti četvrtasto rezana građa, glavni proizvod pilane. U blizini je tekao rukavac Washoe Creeka.

Mjesto je imalo samo jedan nedostatak: nalazilo se na polovini brda i nije bilo puta prema istočnoj padini, iako bi to bila najkraća veza s Virginia-Cityjem.

Kinstrey bi rado znao kako izgleda s druge strane vode, desno od pilane. Potjera konja preko potoka i stigne na mjesto gdje je ravno tlo prelazilo u dugačku nizbrdicu.

Pogleda dolje. Drvosječe su posjekli istočni obronak toliko da su os-

tali samo panjevi, komadi kore i iverja te pokoje mlado drveće. Sada shvati zbog čega ovdje nije sagrađen put. Bilo je odviše pukotina među stijenjem, a uspon je bio mnogo jači nego na južnom obronku.

Jahao je natrag prema kolima. Da li ugovor s Ophirom zaista zahtijeva da pilana otprema drvo izravno u rudnik?

Stigao je do kola i teškom mukom sjahao. Odšepa do jednog kotača na kolima i priveze svoga mrkova. Morat će razgovarati s Marnom o ugovoru. Jedna kopija vjerojatno se nalazi među Big Mattovim stvarima. A negdje je morala biti i oporuka.

U tom se trenutku sjeti Lanka Johnsona. Effie Manner je rekla da Johnson želi sve otkupiti od Marne. Naravno da Marna neće prihvatiti taj prijedlog, jer su se vratili i Cass i on. Mora poći k njoj i razgovarati o ugovoru.

Tri dana vrijeme je bilo pogodno. Temperatura je ostala iznad nule. Kinstrey je nestrpljivo očekivao dan kada će moći otpremiti prvo ispiljeno drvo. Međutim, nije ga napuštao osjećaj da se sve odvija odviše mirno i da više ne mora biti zabrinut zbog Ganahlovih podvala.

Sada je Kinstreyu dobro došlo dugogodišnje iskustvo s pilanama što ga je stekao kod Big Matta. Od svih ljudi koji su stigli, taj posao poznavali su samo Manogue, Dave Ebaugh i Cass. Gee Jenkins bio je talent za »tehničko svaštarenje«, dok je Mike Cloona bio izvrstan tesar.

Sve te ljude dobro je poznavao i mogao se u njih pouzdati.

Trećega dana, poslije večere Kinstrey reče Cassu i Manogueu: —

Sutra ćemo početi piliti. Cass, ti ćeš pomoći Manogueu prilikom ulaganja drva pod pilu.

Cass je čučao kraj vatre i svijao cigaretu.

— Naravno — odgovori Cass — ja ću vam pomoći jer me stari toliko toga naučio o strojevima.

Kinstrey se ugrize za usnice. U posljednje je vrijeme imao dojam da mladić otvara usta samo zato da se o njega očeeše. Prisilivši se da ostane miran, odgovori: — Ako do sada nisi naučio, sada ćeš. — Zatim nastavi obrativši se Patu Manogue: — Wilmer Browne brinut će se za loženje kotla, dok će Mike Cloona i Dave Ebaugh dopreмати stabla.

— Morat ću ponovno proučiti svoje crteže — progunda Manogue. — Proteklo je proketo mnogo vremena otkako sam posljednji put pogledao drvo.

— Ne trebaš gledati ni u kakve crteže — odgovori Kinstrey. — Sjećam se, Big Matt je rekao da sve grede moraju imati dvanaest coli u kvadrat. Morat ću otići u grad da razgovaram sa Seangerom.

— Grede mogu imati od dvanaest do četrnaest coli u kvadrat — javi se Cass.

Kinstrey ga iznenađeno pogleda.

— Odakle to znaš?

— Piše u ugovoru — odgovori Cass. — Našao sam kod staroga jednu kopiju.

— Zašto mi to nisi već rekao? — predhaci mu Kinstrey.

— Nisi me pitao!

Kinstrey ustane Bio je razljućen.

— Odlazim na spavanje — reče.

— Iaku noć...

Jedva svladavajući uzbuđenje, Bob je sutradan ujutro promatrao kako Mike Cloona i David Ebaugh

podizū golemo stablo na pilu. Cass je stajao na svome mjestu.

Kinstrey stavi ruku na polugu. Drhtaο je od nestrpljivosti čekajući da Manogue učvrsti stablo. Wilmer Browne stajao je kraj vrata zgrade u kojoj se nalazio parni kotao. Browne mahne u znak da ima dovoljno pare. U istom trenutku Kinstrey začuje jednoličan zvuk stroja u pogonu. Manogue završi svoj dio posla. Na njegov znak Kinstrey pritisne polugu i stablo počne kliziti naprijed.

Najprije se začuje potmuo zvuk, a poslije jednolično visoko zujanje. Divovska kružna pila rezala je stablo, dok je piljevina letjela visoko u zrak.

Svježe odrezana daska padne na kolica, Kinstrey podigne klizaljku u prvobitni položaj, a Manogue uz Cassovu pomoć naravna stablo za idući rez.

Čitav je sat išlo kao po loju. Gusti dim uzdizao se iz dimnjaka kotlarnice. Kinstrey više nije bio zabrinut zbog jučerašnjeg sukoba s Cassom.

Ne samo što je Cass dobro radio s Manogueom, nego se činilo da ga posao zanima. Kinstrey procijeni da su ispilili tisuću dasaka.

Kad se najeo, Kinstrey reče Cassu koji je sjedio na jednom kolima.

— Zaista si bio marljiv. To me veseli. Samo nastavi tako.

Cass zbunjeno pogleda Boba.

— Hvala. Do sada nisam imao prilike da nešto naučim. Ali sada ću se potruditi.

— Cass, Jutros si rekao da prema ugovoru moramo svaki tjedan dostaviti dvadeset tisuća kubnih metara ispiljene građe,

— Marna je predobila Stangera da joj produži rok za još sedam dana. Imamo vremena do petnaestoga.

— Dakle, još šest dana — odahnu Kinstrey. — Ako se samo malo požurimo, uspjjet ćemo.

— Svakako — složi se Cass.

Od pilane dopre poziv. Kinstrey se okrene i ugleda Pata Manogue koji je stajao na malom brežuljku kod kotlarnice i pokazivao prema dolje.

Čas zatim Kinstrey ugleda kočiju. Uzde je držao Lank Johnson, dok su iza njega sjedile Marna i Effie Manner.

Cass progundā:

— Tu nešto smrdi...

Kinstrey je vidio kako mu Marna domahuje čipkastim rupčićem, ali prije nego što je stigao do kola, Lank Johnson pruži ruke da joj pomogne sići. Smijala se kad ju je skidao s kola, zatim se okrene i reče:

— Bobe, nisam ni sanjala da si stigao tako daleko!

— Kako to? — upita. Htio je proći mimo nje jer je Effie još uvijek sjedjela jer joj nitko nije pomogao da siđe. Ali Cass je bio brži.

Pomalo neraspoložen okrene se k Marni kad ga je upitala: — Čini mi se da poznaješ gospodina Johnsona, zar ne Bobe?

Lank Johnson je stajao kao kip. Velikodušno pruži ruku, dok mu je na prstu blistao dijamant veličine zrna graška.

— Drago mi je što smo se ponovo susreli, Kinstrey.

Kinstrey mu stisnu ruku, ali ne odviše prijateljski.

— Što vas je dovelo ovamo?

— Poslovi — odgovori Johnson. — Rekao sam mis Calbraith da bih

rado pogledao njenu pilanu. I ja imam nekoliko pilana, pa bih mogao staviti sasvim lijepu ponudu.

Kinstrey odgovori:

— Bojim se da to neće ići, Johnstone. Pilana nije na prodaju.

— Nije? Ja sam mis Calbraith drugačije shvatio.

Kinstrey pogleda Marnu. Oko usta joj je poigravao izraz srdžbe kad je odgovorila na Kinstreyev pogled.

— Ja sam pomislila da je prodamo, Bobe — reče. — Ali samo zbog tebe.

— Zar si zaboravila kakve sam nade polagao u posao s rudnikom? I sada tvrdiš da sve to želiš napustiti zbog mene?

Marna se uvrijedi i reče:

— Zar te to čudi? Ganahl je u gradu, Bobe, i prijeti. Tebi prijeti, Bobe. Ljudi su svašta čuli.

— Tko ti je to rekao?

— Vidjela sam Ganahla i Mossa zajedno. A mister Johnson je čuo Ganahla u salunu.

— Što se moje osobe tiče, ti se ne moraš zabrinjavati — reče Kinstrey. — S Ganahlom ćemo već izaći na kraj. Samo neka izvoli početi...

— Ali, Bobe, ja ipak ne mogu samo tako... Ti si važniji i od rudnika i od pilane. A mister Johnson mi je stavio zaista dobru ponudu. On...

— Mogu zamisliti — reče Cass koji je prišao bliže.

Marna se srdito okrene.

— Šta?

— Reci mi, kad si se ti za nekoga drugoga brinula? Osim toga, odakle znaš da i ja želim prodati? Čini mi se da si me ipak trebala upitati.

Marna odgovori:

— Ti još nisi punoljetan?!

— Ovaj put imam isto toliko prava koliko i ti.

Cass ratoborno krene prema svojoj sestri.

— Baš me zanima imaš li ti uopće pojma o čemu govoriš? — odgovori Marna. — Ako nemaš, savjetovala bih ti da nestaneš odavle. Mister Johnson ima pametnijeg posla nego da sluša mudrosti takvih zvekanaka.

— Ipak će mister Johnson morati naći malo vremena i za mene. Ako je njegovo vrijeme toliko dragocjeno, onda nema smisla da ga gubi s tvojom ponudom.

Kinstrey je vidio kako se Marna ukočila. Tresući se od srdžbe, ona vikne na Cassa: — Ti nemaš prava da govoriš...

— Točno — prizna Cass. — Kao ni ti. Nitko ne može prodati pilanu bez odobrenja Boba Kinstreya.

Marna iskolači oči.

— Bobe, je li to istina?

Bob se i sam iznenadi.

— Ako i jest istina, to sada prvi put čujem.

— Nije važno čuješ li to prvi put — reče Cass. — Stari je ostavio oporuku i njenu kopiju imam u džepu.

Marna problijedi i poče hvatati zrak.

— Oporuku? To ne može...

— Možeš mi vjerovati...

— Ali... ja to ne razumijem. Ti veliš, Bobe...

Cass će zlobno:

— Velim da Bob mora pristati. On je izvršitelj oporuke, a to znači da ćeš ti dobiti svoj dio kad Bob bude s time sporazuman, i ni u kojem slučaju prije.

• • •

Drugog dana ujutro Kinstrey osedla svoga mrkova i pojaše u Virginia-City. Sada je mirno razmišljao o onome što mu je jutros rekao Pat Manogue.

Nikada nije vidio ona dva čovjeka što ih je Ganahl uposlio i koje je Manogue potjerao odmah čim se vratio u kamp. A jutros se jedan od njih — zvao se Ben Raymers — pojavio u kampu s vozom Ophirovih stabala. Vozača Manogue nije poznavao.

— Siguran sam da je to bio on — tvrdio je Manogue. — Momak s nosom punim bubuljica i crnom bradom na odvratnom licu.

— Pa sad — reče Kinstrey — mi ne smijemo nikoga sprečavati da na pošten način zasluži svoj kruh. Valjda nije njuškao po logoru?

— To on sam najbolje zna...

— Lijepo. Ako ponovno dođe, držite ga na oku.

— To mi ne moraš reći.

Kinstrey je ustanovio da su Raymers i njegov pratilac bacili svoj tovar uzduž i poprijeko po obronku preko kojeg se prilazilo pili, umjesto da su ga istovarili na uobičajenom mjestu...

Je li to Raymers napravio hotimično?

Možda nije slučajno što se Raymers pojavio kao vozar rudnika Ophir?

Odjednom začuje konjski topot. Okrenu se u sedlu. S obronka se sjurio jahač nemilosrdno tjerajući svoju životinju.

Kinstrey prepozna Cassa Calbraitha i uspravi se u sedlu.

Cass je bio bez šešira dok mu je lice bilo crno od gari.

— Što se dogodilo? — upita Kinstrey.

Cassove su oči bile crvene.

— Vatra. Dave...

— Što je s Daveom?

— Dave je mrtav. Ustrijeljen. Oni...

Kinstrey opsuje i mamuzne konja.

Kad je dojurio u kamp, na čistini su stajali pougljenjeni kosturi teretnih kola. Dvoja kola nisu pretrpjela nikakvu štetu.

Pedeset metara dalje stajala je kotlarnica i zgrada s pilom. Činilo se da su nedirnite.

Kinstrey shvati da je šteta neznamatna. Ali bilo je tragično što je poginuo Dave Ebaugh. Kinstrey krene lijevo prema čistini s kolima.

Kinstrey je polako jahao. Stigao je do Mikea Cloona i Geea, koji su pomoću mokrih pokrivača gasili daske na kolima koje su tinjale.

— Cass je pojurio za mnom — reče Kinstrey. — Što je s ostalima?

Gee Jenkins reče: — Pat i Wilmer Browne kopaju grob. Jesi li čuo što se dogodilo sa Daveom?

— Čuo sam. Kako se to dogodilo?

— Nitko to ne zna. Bio je sam i mučio se s deblima što su onako ble-savo istovarena. Valjda je vidio dim i potrčao ovamo. Nitko nije čuo hitac, stroj odviše glasno radi.

— Koliko je ljudi sudjelovalo u prepadu? Mora da su ostali trago-vi...

— Tragovi su ovdje. Tragovi kriju konja — odgovori Gee. — Vode prema sjeveru, ali to ništa ne znači. Tamo je čitava gomila šumskih staza i putova. Sigurno su se razišli kad su napustili kamp.

— Da — promrmlja Kinstrey. — Cass, pođi k Patu i reci mu da neoštećena kola doveze bliže pilani. Bolje će biti da volove drži na dru-

gom mjestu. Ljudi neka sagrađe novi obor.

— A kamo ćeš ti?

— U grad!

VIII

Bilo je podne kad se Bob Kinstrey zaustavio pred Mannerovim dućanom i privezao mrkova za željeznu prečagu ispred kuće.

Vrata se otvore i iziđe Effie Manner. Kad ga je ugledala, uzviknula je od iznenađenja.

— Bobe, vi?! Danas vas nismo očekivali.

— U kampu se dogodila nesreća — reče Kinstrey. — Došao sam da se porazgovorimo s Philom Stangerom i uzmem nekoliko ljudi.

— Nadam se da nije ništa ozbiljno.

— Bilo je teško, jedan je od naših ubijen, a dvojica kola su izgorjela, točnije zapaljena pa izgorjela.

— To je strašno. Nevjerojatno! — Effie stisne usne i reče: — Htjela bih vam pomoći, ako ikako mogu, Bobe!

Kinstrey je pogleda: — Hvala vam, Effie! Je li Marna unutra?

Pitanje nije previše iznenadilo Effie.

— Nije — odgovori. — Mister Johnson...

— Što je s Johnsonom?

— Ah, ništa. Marna je poželjela da posjeti rudnik, a Johnson ima dobre veze s upravom rudnika »Gold-Curry«.

— Veličanstveno — uzvikne Kinstrey. — A sada moram dalje. Ide li se u Ophir ovuda ravno?

— I ja idem tim putem. Ako vam je pravo, pokazat ću vam Ophirov ured.

— Vodič bi mi dobro došao — odgovori Kinstrey.

— Pođoše.

— Kakvi su vam ljudi potrebni?

— Dva ili tri čovjeka, koji se razumiju u svašta. Osim njih i jedan kuhar.

— Hoćete li na povratku svratiti u dućan?

— Možda.

Effie se zaustavi i on opazi da su stali ispred trgovine željeznom robom.

— Ovdje moram nešto nabaviti za strica Julesa — reče Effie. — Ophirov je ured na slijedećem uglu. — Trenutak je stajala i zbunjeno gledala pred sebe. Zatim upita: — Mislite li da je napad Ganahlovo maslo?

— U to ne sumnjam.

— To je loše, vrlo loše — ona će šaptom... — Sve to događa se zato što su cijene drvu više nego ikada...

Kinstrey se iznenadi. — Odakle to znate?

— Čula sam u dućanu da Ophir sada plaća za tri stotine metara i do dvjesto dolara.

— Dvije stotine dolara? — zaprepasti se Kinstrey.

— Rudnici gutaju građevno drvo.

— Opróстите — prekine je Kinstrey — ali ja već kasnim...

Gledala je za njim kao da je poludio. Ali on nije imao vremena da objašnjava...

Ophirov ured nalazio se u drvenoj kući. Kinstrey uđe u čekaonicu.

Veoma se začudio kad su ga odmah uveli direktoru Ophira.

Kinstrey je našao Philipa Stanger-a, čovjeka širokih ramena, kako sjedi za pisačim stolom, na kojem su bile zemljopisne karte, crteži i nacrti.

— Mister Kinstrey — reče Stanger — drago mi je što ste svratili. Vrlo bih rado s vama porazgovorio.

— Meni bi bilo mnogo milije kad bih mogao izbjeći taj razgovor — odgovori Kinstrey.

— Kad ste ušli k meni opazio sam da ste potišteni.

— Imate pravo...

— Muče vas neugodne brige! Dakle, što se dogodilo?

Kinstrey mu ispriповijeda sve što se desilo najprije u gradu, zatim na pilani. — I sad vam moramo dobavljati grede uz pola cijene, pola od one cijene koju drugima plaćate.

— Mislite — reče direktor.

— Ništa ja ne mislim, ja znam što piše u ugovoru.

Stanger odgovori: — Kako bi bilo da zaboravimo taj nesretni ugovor.

— Da zaboravimo?

Stanger klimne glavom i reče: — Ljudi žderu jedni druge, dragi prijatelju. Sudova još uvijek nemamo, a kad ih dobijemo sukobi zbog međa potisnut će ovakve male ugovore o građevnom drvu.

Kinstrey se zapanji.

— Preporučujete mi da razderem ugovor i prodam drvo kome želim?

Stanger prečuje pitanje. — Valjda znate kakvo mi je drvo potrebno za potpornje u oknlma?

Kinstrey potvrdi: — Znam.

— Mi gradimo drveni kostur u obliku piramide koja raste u visinu. Na svaki nivo moramo postaviti jake daske. Na njih se postavljaju

ljestve koje vode u pojedine rovove na raznim nivoima.

— Razumijem.

— Sada plaćamo dvjesto dolara. Do sada smo samo jedanput poletjeli tako visoko, i to kada nam se skladište potpuno ispraznilo pa smo morali ponuditi više od »Gold-Curry« samo da bismo dobili drvo. Inače bismo morali obustaviti rad. Čuo sam međutim, da i oni toliko plaćaju. No naša prosječna cijena iznosi stotinu i pedeset dolara, a s vremenom će porasti. Ako poraste, i vi ćete dobiti više.

Kinstrey se zapanji.

— Hoćete reći da ćete nam vi platiti stotinu i pedeset bez obzira na ugovor?

— Svakako. Ali ja u zamjenu zahitijevam čitavu gomilu drugih stvari. Meni treba drvo odmah. Ako uspijete ubrzati dobavu, platit ću vam posebno, koliko je najviše moguće.

— Ali mi vam do sada nismo dobavili još ni najmanju količinu?

— Znam, no ništa zato. Nudim vam nagradu zato da se zajedno sa svojim ljudima prihvatite posla...

Kinstrey se sjetio posječene istočne padine brda. I tada mu je pala na pamet misao koja ga nije napuštala.

Pogleda Philipa Stangera za njegovim pisačim stolom.

— Pretpostavimo da bih mogao ubrzati dobavu. Da li bi nam Ophir pomogao prilikom transporta ako bismo...

— Pomogao?! Čovječe! Mi ćemo učiniti sve sami... — Stanger se nagne preko stola: — Što predlažete?

— Rudnik nam mora pomoći. Postoje mogućnosti da se sagradi

klizište za drva, koje će znatno skratiti transport.

— Klizište za drva? Kako to mislite? Gdje?

— Na istočnom obronku brda — objasni Kinstrey — mogli bismo odvesti vodu iz potoka. Podnožjem obronka prolazi jarak koji završava u jezeru. U njega bismo mogli upravit vodu iz potoka, bilo bi dovoljno mjesta.

— Što vam je potrebno da to izvedete?

— Kad bih dobio nekoliko ljudi mogao bih početi sutra ujutro.

— Sutra ujutro u devet sati u kamp će doći desetak radnika. Platit ćemo ih mi. Trebate li još nešto?

— Više ništa...

Philip Stanger dohvati blok, napiše nekoliko riječi, istrgne list i pruži ga Kinstreyu preko stola.

Kinstrey se zabulji u listić...

— Pet stotina dolara? — upita. — Ali ja ne trebam...

Stanger ustade i pruži mu ruku.

— Do viđenja — reče. — Ovu cedulju dajte mojem blagajniku kad budete izlazili.

Bob Kinstrey bio je zadovoljan kad je napustio ured Ophirovih rudnika. Sada je imao ne samo novac u džepu nego i obećanje da će pilana dobiti pomoć, i to obećanje od samoga Philipa Stangera, jednog od najuglednijih ljudi u Virginia-Cityju. Marna više nema što da kaže...

* * *

U Mackwoodsovu restoranu Kinstrey je čuo da je u gradu sve manje živežnih namirnica i da bi moglo doći do ozbiljne oskudice ako snijeg zakrči prolaz preko Sierra pa kola s teretom neće moći dolaziti u Virginia-City.

Ove glasine natjerale su ga da kod Julesa Mannera naruči čitava kola živežnih namirnica. Htio je smjesta platiti, ali Manner to odbije kad je čuo o predumu koji je Philip Stanger isplatio Kinstreyu.

— Ima vremena — odmahnuo je rukom i požurio da posluži drugu mušteriju.

Effie se nasmijala Kinstreyevu zaprepaštenom licu.

— Je li vam odgovara da vam pošaljem naručenu robu sutra ujutro? Mogla bih je poslati s Charleyem.

— Hvala Effie.

— Malo prije ovdje je bio Lank Johnson. Dovezao je Marnu. Boljela ju je glava pa je legla u krevet.

— I?

— Lank je htio razgovarati s vama. Vidio je nekog čovjeka u Billyjevu salunu »Blue Chip«, čovjeka koji je jedne večeri razgovarao s Frankom Ganahlom.

— One večeri kad je Johnson čuo kako mu Ganahl prijeti?

— To ne znam. Samo me molio da vam kažem kako taj čovjek ima povezanu lijevu podlakticu, ali da je jedan dio ruke slobodan i izgleda kao da se opekao.

— Opekao? — Kinstrey se trgne. — Kad je to bilo? Kad je vidio toga čovjeka?

— Malo prije. Johnson vam poručuje da će biti kod Orndorfa i McGeea.

— S Johnsonom nemam nikakvog posla — mrko odgovori Kinstrey. — Ipak mu recite da mu zahvaljujem...

— Bobe! Ja ću vam poslati čovjeka u kamp. Zove se Joe Le Beau. Već je radio u pilanama...

Kinstrey je već izišao kroz vrata. Tada se okrene.

— Hvala, Effie, najljepša hvala.

— Čekajte, Bobe. Našla sam vam i kuhara...

No Kinstrey je već izišao. Još se jednom okrenuo preko ramena i nasmiješio se...

Billyjev salon »Blue Chip« bio je više nego bijedna špelunka. Odmah uza nj nalazio se Rosin »Establishment Red Chip« koji je bio još gore smeće. Kinstrey se uputi prema salunu.

Na stražnjoj strani otkrije pomoćna vrata. Bila su pritvorena. Uđe u hladnu prostoriju koja je izgledala kao šupa. Zatim otvori druga vrata. Začuje zaglušnu buku. Našao se u prostoriji posutoj piljevinom. Zastane.

Uz bar stajalo je desetak gostiju, Dvojica ga omjere, zatim glumljenom ravnodušnošću odvrate pogleda.

Iz pokrajne prostorije uđe čovjek kojemu je lijeva ruka bila u ovojima do lakta. Kinstrey ga dodirne po ramenu.

— Da li bih mogao razgovarati s vama, prijatelju?

Čovjek koji je izgledao kao solidan panj okrene ravnodušno lice s crvenim vodnjikavim očima:

— Sa mnom, mister? Naravno, ako želite. Izvolite!

— Bilo bi mi milije kada bismo izišli ovdje straga, ako nemate ništa protiv. — Kinstrey pokaže vrata kroz koja je ušao.

Čovjek stisne oči. — U redu. Izvolite!

Kinstrey nije opazio poglede što ih je izmijenio s onom dvojicom kod bara.

Kinstrey požuri da stigne čovjeka, ali prekasno osjeti da ga prate.

Više je naslutio opasnost nego što ju je shvatio. Htjede se okrenuti. Tada ugleda kako mu prema glavi leti revolver. Začuje ženski vrisak. Podigne ruku, ali više nije mogao spriječiti udarac. Htio je zgrabiti napadača, ali koljena mu popuste i on se skljoka. Netko zalupi vratima.

U Kinstreyevim je ušima zujao roj bumbara.

Htio se uspraviti, ali nekakva gusta neprozirna magla potpuno ga je obavila. U tom trenutku netko ga udari po drugi put i Kinstrey potone u tamu.

IX

Kinstrey razabra prigušen žagor ljudskih glasova i gomilu rasplinutih lica. Tada začuje kako netko reče: — Evo doktora Secorda.

Podigli su ga i posadili u stolac.

Doktor Secord izvadi iz torbe gazu i flaster. Kad je završio, reče: — Slomljena vam je nosna kost. Imali ste prokletu sreću što vam je glava tako tvrda. Dužni ste svega dolar.

Kinstrey ustane. Bio je iznenađen kako se brzo oporavio.

— Vrlo sam vam zahvalan, doktore — promrmlja i turi ruku u džep. Srce mu počne udarati kao ludo. Džep je bio prazan. Nestala je njegova lisnica, nestao je svežanj od pet stotina dolara koje je dobio od Philipa Stangera.

— Ne uzbuđujte se što ste ostali prazan kao prazan pištolj — reče mu Secord.

Kinstrey ga pogleda.

— Ja nisam skitnica. Imao sam mnogo novaca, dok me bitange nisu napale...

— Nemojte se uzrujavati. Svratite za koji dan da vam pregledam nos.

Doktor ode. Kinstrey je bio blijesan. Uto začuje promukao glas.

— Mister...

Kinstrey se okrene i prepozna ženu koja ga je nedavno nagovorila na ulici.

— Zovem se Bessie Talbot.

Kinstrey kimnu. — Sjećam se.

— Ljude koji su vas napali vidjela sam više puta...

— Daaa? Gdje?

— Ovdje. Bili su s Mossom i još's jednim krupnim plavim momkom, imao je brazgotinu na bradi.

— Kada ste vidjeli Mossa?

— Prije dva-tri dana...

— Najprije moram doći do novca, onda ću se sjetiti i vas.

— Nisam vam to rekla zbog novca. Jednostavno ne podnosim surovost, to je sve.

— To ne volim ni ja. — Kinstrey se okrene. — Još jednom hvala, Bessie.

...

Effie se prestraši kad ugleda njegovo ranjeno lice.

— Bobe, što se dogodilo?

Mrzovoljno joj ispriča o sukobu i reče: — Odjahat ću natrag u kamp. Recite Marni da sam je tražio.

— Bobe, zar niste mogli pripaziti na sebe? Mogli ste uzeti sa sobom Johnsona! — Govorila je tako ozbiljno. — Bobe, imam dva čovjeka za vas. poslala sam ih u kamp. Onoga Jeana Le Beaua i još jednoga koji se zove Milt Mygatt.

Kinstrey je zbunjeno pogleda. Zašto se toliko trudi? Valjda ne misli... I grubo reče:

— Hvala vam što ste mi poslali ljude...

Kad se okrenuo, ona nastavi:

— Do viđenja, Bobe. Pobrinut ću se da sutra ujutro dobijete živežne namirnice.

Kinstrey se naglo trgne. Vjetar donese zvuk pile. Najprije mamuzne konja, zatim se predomisli. Le Beau je bio iskusan pilar. Možda i onaj drugi.

Nalazio se na posljednjem usponu. Kad je stigao na greben, vidio je kamp. Zaustavio se.

Iz crnog dimnjaka dizao se dim. Kinstrey je sjedio u sedlu nagnut prema naprijed i slušao pilu. Vidio je kako presijeca omoriku.

Zgrada je podrhtavala od tutnjave parnog stroja. Kuke su zahvatile novo stablo koje je došlo na red. Poslije toga ponovi se zujanje pile...

Odjednom se prolomi strahovit prasak. Čelik se sudario s čelikom, drvo i metal zakovitlaše se zrakom. Pola krova pilane surva se u unutrašnjost i nestane kao da je eksplozirala granata. U kotlovnici stroj zakašlje i zaustavi se. Začuje se krika.

Kinstrey se ukoči u sedlu, zureći u rupu na krovu pilane.

Zatim mamuznu svoga mrkova.

...

Kinstrey se zaustavi pred gomilom ruševina. Kotači su bili polomljeni, remenje je visjelo na sve strane, a stablo je virilo kroz krov kao topovska cijev.

Pat Manogue i njegovi ljudi motali su se kao ludi oko toga stabla.

Kinstrey ih je šutke gledao kako rade. Nesreća uvijek izgleda straš-

no, ali šteta se ipak mogla popraviti. Big Matt je bio toliko mudar da je nabavio rezervne pile.

— Stigao si u pravi čas — javi se Manogue. Lice mu je bilo crveno od napora, ali momci su spustili deblo na tlo. Maleni čovjek sagne se da pregleda deblo koje je izazvalo nesreću, potom se naglo uspravi. Kinstrey ugleda tamnožuto mršavo lice na kojem su blistala dva crna oka.

— Evo čavla — reče.

— To sam pretpostavljao — dah-tao je Manogue — I najgluplji sam je gorili jasno da je pila naišla na čav-
vao, a ne vatu...

Kinstrey reče:

— Ako se ne varam, vi ste Le Beau?

— Oui, monsieur. A ovaj ovdje — pokaže na čovjeka s dugačkim licem i velikim ušima — ovo je moj prijatelj Milt Mygatt...

— Bob Kinstrey — predstavi se Kinstrey i rukova se. Zatim se sag-ne. Pila je zagrizla u čavao Kinstrey se uspravi i okrene Le Beauu. — Čuo sam da se razumijete u pila-ne i pile.

— Oui, monsieur — reče Francuz, raširivši usta u dobrodušan smiješak. — I moj se partner razumi-je.

— Zna li kako se montira pila?

— Znam.

Sutradan se radilo iz petnih žila. Najprije su stigli stasiti i čvrsti rad-nici. Iz prvih kola iskrca se plavoko-si div koji se predstavi kao Larsen Petersen. Poslao ih je Philip Stan-ger da sagrade klizište.

Kinstrey povede Petersena i nje-gove ljude na istočni obronak i ob-jasni im gdje će biti klizište. Zatim se vrati na pilanu.

Manogue i Mike Cloon krčili su ono što je ostalo od jučer, dok su Joe Le Beau i Milt Mygatt, uz po-moć Gea Jenkinsa pripremili re-zervne pile. Stražu su preuzeli Cass i Wilmer. Iza pilane ponovo je pre-gledao stablo koje je izazvalo kata-strofu. Otkrije mjesto na kojem je kora bila odsječena, a zatim ponovo prillijepljena nekakvom masom na-lik na smolu. Kinstrey dohvati sje-kiru i oteše drvo na tom mjestu. Nije se začudio kad su vrcnule is-kre. U drvu se pojavi komad meta-la. Kinstrey odloži sjekiru i pogleda Pata Manoguea.

— Još jedan čavao? — upita Ma-nogue.

Kinstrey stisne oči.

— Drvo je nabockano čavlima kao pisana pečenka češnjakom. Za-bijeni su tako duboko da se ne vide. Što je najljepše, netko je ured-no prilljepio koru na njeno mjesto.

— Raymers, taj prokleti bandit. On je stigao s ručnom dizalicom.

Kinstrey pođe prema potoku. Za-čudio se koliko su brzo radili Peter-senovi ljudi. Most je bio gotov.

Rad je tekao kao po loju, no ipak će proći tjedni dok se sagradi to kli-zište. Naravno, imali su volove i tro-ja ispravna kola, ali čim snijeg poč-ne kopniti, put će se pretvoriti u neprohodnu kaljužu. Gdje će Ga-nahl udariti?

Kinstrey stigne na uzvišću s koje će počinjao put preko južnog obron-ka. Sjedne na kamen pokraj puta i počne zamatati cigaretu.

Odjednom se trgne. Na putu zaš-kripe kotači. Skoči kao munja i od-baci zapaljenu cigaretu.

Tada ugleda vojničinu Charleya, a pokraj njega Effie Manner.

Effie uzvikne: — Bobe, zaista nisam očekivala da ću ovdje naići na odbor za doček...

Kinstrey shvati da još uvijek zuri u nju kao da je pala s oblaka. Napokon reče: — Zaista ste me iznenadili.

Ona ga ozbiljno pogleda. — Zar ste zaboravili da ste jučer naručili živežne namirnice?

— Živežne namirnice? Vi ste dovezli živežne namirnice?

— Naravno. Rekla sam vam da ću danas ujutro poslati Charleya.

— Da, sjećam se. Zaista ste to rekli. Međutim, ja nemam ni dolara u džepu i ne mogu...

— Stric je rekao da ćete platiti kad budete mogli. Gdje ćemo ih istovariti?

— Vozite ravno, tamo do prvih kola.

Krenuo je za njima. Vojničina Charley odmah je počeo istovarivati. Kinstrey mu pomogne. Posao je ubrzo završen. Charley vojnički pozdravi.

— Hvala — reče mu Kinstrey. — Sjajno si radio, vojniče.

— Hvala ne ići u džep. — Charley spusti ruku s oboda kape, ali se ne pomakne s mjesta. — Stajati pedeset centi — reče.

— Ali, Charley — pobuni se Effie. — Mister Kinstrey ti je pomogao.

— Ja ne moliti pomoć...

— Dobro. Izvoli.

Effie mu dade novac. Charley ga pažljivo spremi u sare čizama, popne se na kola i dohvati uzde.

Već je potjerao zapregu, kad Kinstrey poviče: — Charley, pričekaj! Zar si zaboravio na svoga putnika!

Međutim, Charley potjera i konji prijeđu u kas.

— Prokleti magarac — naljuti se Kinstrey.

Effie Manner se sagne, podigne tešku torbu i upita:

— Gdje bih to mogla staviti?

— Šta? — zamuca Kinstrey.

— Zar mi niste rekli da vam je potreban kuhar?

— Jesam... ali...

— Onda imate i kola gdje ću moći smjestiti svoje stvari — reče i počne se smijati njegovu zaprepaštenom licu. — Zar vam još nije jasno? No, ja sam vaš novi kuhar!

X

Za četrdeset i osam sati, kako je i obećao, Le Beau je montirao rezervne pile i popravio pogonsko remenje. Počeli su piliti prije nego što je krov bio popravljen. Potkraj tjedna uzdizao se na stovarištu čitav brijeg ispiljenih trupaca za Ophir, a uz njih i gomila dasaka za drveno klizište koje su Petersen i njegovi ljudi vrlo marljivo gradili.

Mike Cloona i Gee Jenkins podignu krov na zgradi za spavanje, što se smjestila uz napola gotovu baraku, u kojoj je bila i mala prostorija za Effie Manner. U pilani su radili Cass i Pat Manogue.

Kinstrey je razmišljao o jučerašnjoj posjeti. Dovezao ju je, kao obično, Lank Johnson. Pokušavala ga je predobiti za prodaju pilane na taj način što se pravila kao da je odjednom zanima taj elegantni kolac za grad koji se zvao Lank Johnson.

Kinstrey se sjećao kako je Marna bila hladna kad joj je predložio da pogleda poslagane daske i spusti se

do drvenog klizišta, čiju je izgradnju pomagao sam Philip Stanger, direktor Ophira.

Johnson je izjavio da želi pogledati to klizište.

Marna je zafrknula nosom i izjavila: — Što može Philip Stanger bude li Ganahl i dalje podmetao nogu?! Stanger se mora brinuti za svoj rudnik. Ne može on paziti još i na tvoju ropotariju.

— Ja to ne tražim od njega. Kod nas sve ide kao po loju. Kad bi se samo htjela malo osvrnuti okolo...

— Nisam došla da se »osvrćem okolo«. Došla sam da vidim jesi li se opametio.

— Ni u kojem slučaju onako kako ti misliš — odgovori joj odlučno. — Cass isto tako...

— Cass?! — prekine ga. — Taj nikad nije imao dovoljno pameti da bi samostalno mislio. A sada to od njega još manje očekujem, otkako postoji stanovita osoba iz dućana koja ga zalučuje.

Kinstreyu jurne krv u lice.

— Nepravедna si! Effie smatra da nam mora pomoći jer je s nama putovala. Što ti imaš protiv Effie?! Da nije bilo nje i njena strica ti ne bi imala gdje prespavati.

— Štagod! Drugdje bih se smjestila.

Kinstrey je pokušao na drugi način.

— Marna! Htio bih te uvjeriti koliko je ludo prodati pilanu. Pilana će uskoro vrijediti čitav imetak. Više nego dovoljno da osigura budućnost i tebi i Cassu.

— A što vrijedi sav taj imetak ako čovjek ne vidi ni tebe ni Cassa. A moglo bi se dogoditi i da poginete. Sreli smo Cassa. Ispričao nam je onu pripovijest o čavlu. Od

Effie sam čula što se tebi dogodilo kad si prošli put bio u gradu...

Kinstrey je pogleda. Bila je vrlo lijepa, a kad se naljutila bila je još ljepša. Kinstrey je zagrlji.

— Marna! Nemojmo se svađati. Zašto ne bi bilo kao nekada!

Pogledao ju je, osjetio čisti prirodni miris njene kose. Iako se branila, htjela ga je odgurnuti, on je poljubio.

Uto se začuju koraci. Kinstrey spusti ruke i okrene se. Lank Johnson upravo je zaobilazio teretna kola.

— Pregledao sam to vaše klizalište — počne. — Vi ste rođeni inženjer, Kinstrey. Dali ste mi dobru ideju za moje dvije pilane.

— Samo je izvolite iskoristiti. Nisam je patentirao.

— Je li vam Marna rekla da smo sreli Cassa? Bilo mi je vrlo žao kad sam čuo o šteti zbog onog čavla. Ne volim kad mi Ganahl ometa posao.

— Vaš posao?

— Tako nekako. Sva stabla koja vi dobijete potječu iz mojih šuma. I o prijevozu imam ugovor s Ophiom. Zar vam Stanger nije rekao?

Kinstrey je bio iznenađen.

— Ne, nije mi rekao.

— Sada znate. Zbog toga Ganahl i lopovluci pogađaju i mene. Onaj Raymers, o kojemu je Cass pripovijedao, došao je prije nekoliko dana k nama i zamolio moga prijevoznika da mu dade posao. Mi smo trebali još jednog čovjeka i zbog toga je Judson, tako se zove moj predradnik, pokušao s njim. Ljuti me što je Ganahl uspio jednog od svojih lopuža ubaciti među moje ljude. Ubuduće moram bolje pripaziti.

Ušutio je jer ga je Marna povukla za rukav. Kinstrey je vjerovao da je sve to obična gluma.

— Morali bismo poći, Lank. Meni je hladno.

Johnson se još jednom okrene Kinstreyu.

— Kad ste prošli put bili u gradu, trebali ste svratiti k meni. Ja bih pošao s vama u Billyjev salun »Blue Chip«.

— Hvala.

— Vrlo bih rado kupio vašu pilanu, Kinstrey, ali ja umijem cijeniti tuđu hrabrost. Vi ćete uspjeti. Rukujmo se dakle u to ime...

Kinstrey pogleda Marnu. Ljutito je stisla usta i prezirno gledala nje i Johnsona. Pošto su se rukovali, a Johnson je sjeo u kola, ona mu je tek kimnula glavom i rekla: — Još ćeš se kajati, Bobe...

Kinstrey časak ostane stajati, a onda ugleda Effie Manner kako radi u kuhinji. U tom trenutku osjeti potrebu da porazgovara sa ženom koja će mu uputiti prijateljsku riječ.

Odbaci cigaretu i krene dugim koracima. Prije nego što je stigao do vrata što su vodila u kuhinju, izađe Effie u plavoj kuti i sagne se da pokupi drva.

Kinstrey joj se približi.

— To je muški posao. Ja ću napuniti sanduk za drva.

Ona se iznenadi i uspravi.

— Oh! — uzvikne držeći ruku na grudima. — Tako ste me preplašili.

— Oprostite, nisam htio — odgovori Kinstrey i odjednom osjeti kako mu srce naglo kuca. Kako mladenački izgleda, odjednom pomisli. Zatim duboko uzdahnu i nasmiješ se.

— Ovdje nešto bogovski miriši.

— Vi tu svašta mirišete. Čitav obrok sastoji se od govedine, kelja, krumpira, graha, sira, kolača punjenog pečenim jabukama, kruha, kek-sa i čaja. Udite, ako želite što od toga kušati.

Stajao je sasvim uz nju, toliko blizu da je mogao razabrati pjegice na njenu nosu i osjetiti miris kruha što je izbijao iz njene kose.

— Kako bi bilo da pokušam? — reče. Grlo mu je bilo čudno suho kad ju je privukao k sebi. Htjela se istrgnuti, ali već je bilo prekasno. Našao je njena usta...

— Bobe, ne...

Dražio ga je njen otpor. Branila se, a on se bojao da će ispasti smiješan ako je ne prisili da popusti. Grubo pritisne svoje usne uz njene, i njen otpor popusti.

Tužnim usklikom zabaci glavu unatrag, a Kinstreya preplavi val radosti. A onda začuje glas koji je drhtao od srdžbe:

— Pusti je, propalico.

Kinstrey se okrene. Cass Calbraith trčao je između omorika.

Cassovo lice bilo je pepeljasto od bijesa. Trčao je prema Kinstreyu.

Kinstrey je imao vremena da izgovori: — Cass, čekaj malo...

I to je bilo sve. Pogodi ga snažan udarac.

Kinstrey klecne, zrak mu izleti iz pluća, zatim uslijedi oštar udarac šakom u bradu.

Kinstrey zaglavinja, a Cass je urlao od bijesa: — To ti je kao predjelo, bijedniče...

Effie je vikala: — Ne, ne! Prestanite! Smjesta prestanite! Obojica!

Kinstrey nije ništa od toga čuo. U njemu se kuhao bijes na samoga sebe, što se igrao velikog zavodnika, bijes na Effie, što je svojim ot-

porom povrijedila njegov muški ponos, i na Cassa što je igrao ulogu uvrijeđenog rivala.

Cass poleti, a Kinstrey krene u protunapad. Njegova snažna desnica ispruži se prema Cassu.

Kinstrey nije znao tko je uzdahnuo, Effie ili Cass. Cassove noge popuste i on padne kao posječeno drvo.

• • •

Bob Kinstrey izlazi iz Billyjeva saluna »Blue Chip«. Bilo mu je posve jasno da je dobro učinio što je smjesta krenuo u Virginia-City da potraži Cassa. Cassu je prijetila opasnost. Mora ga pronaći i upozoriti da se čuva, prije nego što bude kasno. Mora mu pomoći...

Kinstrey je razmišljao o Effie Manner. Kad je odlazio iz kampa hladno mu je rekla: — Bit će vrlo mudro od vas da odmah potražite novog kuhara, Bobe.

Kinstrey je imao sreću. Čim je ušao u Billyjev salon, pjevačica Bessie Talbot rekla mu je da je Cass bio u salonu prije pola sata, baš kad i Red Danahy, jedan od one trojice što su Kinstreyu oteli pet stotina dolara. Cass je trusio viski i otišao s Danahyjem.

Kinstrey se uznemiri.

Kad je krenuo da izađe, upita:

— Recite, molim vas, zar pjevanje nije nešto neugodno za vas?

— To je samo privremeno, dok ne ozdravi Wanda Hawley.

— Zna li kuhati?

— Kuhati? — Bessie Talbot se nasmije. — Kako ne bih znala.

— Mojem je kampu potrebna kuharica. Ako bi vam to odgovaralo...?

— Da li bi mi odgovaralo? Dala bih desnu ruku da se izvučem odavle.

— Još ćemo razgovarati.

Kinstrey potraži Cassa u »Crystal«, kod »Orndorff McGee«, u »Café de Paris«. Kad se našao u blizini Gardinerove staje za iznajmljivanje, opazi vojničinu Charleya i zovne ga. — Charley! Pričekaj časak!

Mršavi Piute upravo je izišao iz staje. Na Kinstreyev poziv zauzme stav mirno, a kad je prepoznao Kinstreya, salutira.

— Charley, ti poznaješ Cassa Calbraitha. Vidio si ga kad si posljednji put bio u kampu.

Charley nešto progundā i odmahnu glavom.

Kinstrey opiše Cassa, ali Piute izjavi:

— Ja njega ne vidjeti.

— Imam jedan posao za tebe, Charley. Morao bi pripaziti na neke ljude. Jedan dolar na dan. Što misliš?

Charley ga pažljivo pogleda.

— Kako bi to trebalo...?

— Još ne znam, ali mladi čovjek kojega tražim nalazi se u društvu pravih lupeža. Ako ja naiđem na pravoga, možda će pokušati pobjeći iz grada. U tom slučaju moraš ih slijediti. Želim znati kamo su otišli.

— Ali ja nemati konja.

— Pođimo Gardineru, uzet ćemo jednoga za tebe.

— Jako velika žurba, jako mnogo novaca. Stajati dva dolara na dan.

Kinstrey se zagleda u Indijančevu nepomično lice.

— Neka ti bude, Charley. Ipak mi nije jasno zašto ne opljačkaš poštansku kočiju?

Charley se nasmijulji.

Podu u staju za iznajmljivanje.

Poslije nekoliko minuta Charley je vodio osedlana riđana pred veliku zgradu omaljanu svijetlom tirkiznom bojom. Iznad portala nalazila se ploča s natpisom »Gentry Crittenden Saloon«.

— Sada pripazi — pouči ga Kinstrey. — Možda su te ptičice upravo ovdje. Ako počnu bježati, ti ćeš ih samo pratiti da saznaš kamo će krenuti.

Cass Calbraith bio je pijan, ali je ipak shvatio da ga Red Danahy, s kojim se malo prije upoznao u Bilyjevu salunu, smatra od samog početka najobičnijim glupanom. Oba čovjeka s kojima ga je ovdje upoznao bili su kartaške varalice. Za nepun sat izgubio je stotinu i sedamdeset dolara. A znao je da nije loš igrač. Pružio je ruku preko stola i napunio čašu.

Danahy i njegova dva prijatelja kartala su se s njegovim novcem, tek da vide kome će pripasti zarada. Danahy nije bio sretne ruke. Uskoro je morao napustiti igru. Sada su igrala dvojica, jedan mršav i blijed, imenom Frank Bell, i drugi, velik i zdepast, po imenu Ike Waldo.

Cass ispije svoj viski i osjeti da mu je dosta. Desna mu ruka klizne sa stola i spusti se na revolver. Tada se jednim trzajem uspravi. Međutim, nitko se nije obazirao.

Red Danahy okrene se na svome stolcu i uhvati debelu ruku Ike Waldoa.

— Ike — promrmlja. Danahy — pogledaj tamo kod bara...

Waldo digne glavu i pogleda u pravcu bara. — Nikoga ne vidim — reče.

Cass je ugledao Kinstreya. Danahy vikne: — To je Kinstrey. Potpuno sam siguran.

— Siguran!? Ne melji gluposti — reče Frank Bell. — Kad bi htio nekoga prepoznati u onoj gužvi oko bara, morao bi uzeti dalekozor.

Danahy se naljuti. — Ja vrlo dobro znam što sam vidio.

Bell slegne ramenima.

— Pa šta onda ako je on. Nije glup i vrlo dobro zna da ništa ne može protiv trojice...

— Reci protiv dvojice. Nisam plaćen da rješavam privatne račune. Stoga odlazim. — Zatim pogleda Bella. — I to odmah. Kroz stražnja vrata.

I ode.

Cass shvati da su to varalice.

Ike Waldo zabrinuto pogleda Bella.

— Ti ionako dobivaš, Frank. Bolje da krenemo.

Waldo je već bio ustao. Bell ga mračno pogleda i odmakne stolac.

— Što se mene tiče, u redu. A dobitak uzimam ja...

Cass opipa kolt na opasaču. Kad su Bell i Waldo htjeli otići, on skoči. Činilo mu se da se tlo ljulja na valovima. Ipak vikne: — Bell, Waldo! Okrenite se. Prokleti, okrenite se, inače pucam.

Nekakvim je čudom uspio izvući revolver. Wado i Bell su se okrenuli. Bell izvuče ruku ispod kaputa i crni deringer prasnu.

Cass osjeti ubod ispod lijevog ramena i začuje svoj kolt. U istom trenutku prasnu još jedan revolver. Cass ugleda Boba Kinstreya kraj sebe.

— Pogodio sam ga — reče. — Jesi li vidio, Bobe. Pogodio sam ga...

Noge mu popustiše i on se sruši.

XI

Bob Kinstrey iziđe iz sobe iza dućana Julesa Mannera i ugleda Marnu koja je čekala ispred vrata što su vodila u susjednu prostoriju. Pogledala ga je blijeda i izmučena.

— Kako mu je? — upitala je. — Što kaže liječnik? Čula sam da nije opasno.

Kinstrey osjeti da nešto odlazi od njega, nešto što je odavna želio imati...

Mirno odgovori: — Rana nije opasna, ali je veoma bolna. Doktor tvrdi da će Cass za sedam dana biti na nogama.

— A što ja mogu? Nije me htio slušati. Nijedan od vas nije me htio slušati.

— Ne bi bilo pametno da smo prodali pilanu, Marna.

— Sada to nije važno, Bobe. Ti nisi mario za moje želje, čak si ih omalovažavao. Nemamo što razgovarati.

— Kad bi samo htjela slušati. Sve sam učinio radi tebe i Cassa. I za volju Big Matta...

— Jednom će se i tebi dogoditi ono isto što se dogodilo mome ocu. Vidjet ćeš...

— Da — reče Kinstrey.

Kinstrey iziđe bijesan, bez pozdrava.

Kinstrey je morao pričekati na Bessie Talbot, i to ga je ljutilo.

Kad se Bessie pojavila, obučena za izlazak, s otrcanim kovčežićem, gotovo je nije prepoznao. Bez »pre-maza«¹ lice joj nije izgledalo tako tvrdo. Usta su joj bila meka i puna. Nosila je jednostavnu sivu bluzu, sivi jahači kaput i stari krzneni kaput koji je mirisao na naftalin.

Kinstrey uzme kovčeg. Kod Gardinera je uzeo i Cassova konja. Bessie ga zahvalno pogleda kad joj je pomogao u sedlo.

Neki upadljivo visok čovjek uđe kroz vrata nedaleko Kinstreya.

Lank Johnson!

Kinstrey usmjeri konja za njim. Možda bi mu Johnson mogao što-god reći o Franku Bellu i ostalima.

Bessie Talbot upitno ga pogledala, a on joj objasni: — Ušao je čovjek s kojim bih rado porazgovorio. Neće dugo trajati...

Našli su se pred drvenom kućicom.

— Nije li to ured Lanka Johnsona? — upita Bessie.

Kinstrey kimnu, zaustavi konja i sjaše.

— Poznajete li ga?

— Čula sam o njemu. No o njemu je svatko ovdje čuo.

Kinstrey dobaci:

— Brzo ću se vratiti.

Pokušao je otvoriti trošna vrata, ali bila su zaključana.

Ured je imao samo jedan prozor. Staklo je bilo toliko prljavo da se kroz njega jedva nešto naziralo. Kinstrey priđe bliže i zaviri. Razabrao je likove jednoga muškarca i jedne žene. Grlili su se. Čovjek je bio leđima okrenut Kinstreyu, pa se žena nije vidjela. A kada se ona okrenula, Kinstrey ugleda njen šešir. Bilo mu je kao da ga je netko stisnuo za grlo. Muškarac je bio

Lank Johnson, a žena koja mu je pružala usne bila je Marna Calbraith.

Kinstreyu se smučilo. Odmakao se od prozora i bacio u sedlo. Bessie ga znatiželjno pogleda.

— Zar se nešto dogodilo? — upita. — Izgledate kao da ste ugledali sablast.

— Što vi mislite, Bessie, što je to sablast?

— Ne znam točno. Neka vrsta zlo-duha. Zapravo je to mrtvac koji ipak hoda unaokolo i nekoga progosti...

...

Bilo je kasno kad su Bob Kinstrey i Bessie Talbot stigli u kamp. Effie Manner upravo je završila pranje i čišćenje poslije večere, kad se začuo topot kopita. Prišla je prozoru i pogledala napolje. Vani su stajala dva lika. Obradova se. Mora da je to Bob, koji je doveo Cassa.

Međutim, šta ona osjeća za Boba? Ona nije htjela varati samu sebe. Nitko je ne može uzeti samo tako. Bob se nasukao kod druge žene, pa je zbog toga došao k njoj da zadovolji svoju taštinu. Poljupci što joj ih je dao protiv njene volje značili su samo to i ništa više.

Effie stisne usne i naglo se odmakne od prozora. Jednom rukom strgne pregaču, dok je drugom poravnala kosu što joj je pala na čelo. Brzo objesi pregaču na najbližu kuku na zidu. Začuje se kucanje. Ona požuri k vratima i otvori ih. Napolju je stajao Bob, a pokraj nje ga neka žena.

Effie suspregnu dah. Kinstrey upita: — Smijemo li ući?

I ne čekajući njen odgovor uđe umornim koracima. Zatim pođe k vratima njene sobe i tamo ostavi

kovčeg što ga je donio u ruci. Potom kimne glavom prema ženi u krznenu kaputu, koja je sada stajala kraj njega.

— Ovo je Bessie Talbot. Ona će kuhati. Bio bih vam vrlo zahvalan kad biste joj pokazali mjesto gdje će spavati.

Effie Manner problijedi. Ipak se svlada i reče: — Mis Talbot je dobro došla, i kao gost i kao nasljednica.

Kinstrey je izbjegavao da pogleda u Effie. Okrene se k Bessie Talbot i reče: — Ovo je Effie Manner. Vi ćete preuzeti njen posao.

— Oh! — reče Bessie neugodno iznenađena. — Nadam se da se zbog mene ne osjećate neugodno?!

— Ni govora. To je sve samo za jednu noć — odgovori Effie. — Uđite, raskomotite se i spremite svoje stvari. Svjetiljka gori.

— Hvala, strahovito sam umorna. Vrlo je ugodno kad čovjek dođe u toplu i udobnu prostoriju.

— Smjestite se kao da ste kod kuće...

Effie i Kinstrey ostali su stajati. Čekali su da Bessie ode u sobu. A kada su se za njom zatvorila vrata, još su neko vrijeme ostali nepomični i bez riječi.

— Krasno — reče Effie oštro i tiho. — Niste gubili vrijeme. Požurili ste da me se što brže riješite.

— Zar sam pogriješio?

— Ne, niste.

Kinstrey opazi kako se zbunila, pa ga odjednom počne peći savjest.

— Effie — počne tražiti prave riječi. — Effie! Ono što sam jutros učinio nije bilo lijepo. Nisam mislio ništa loše.

— Ako mi pokušavate objasniti zbog čega ste to učinili — odgovori

Effie — nije potrebno da se mučite. Meni je sve jasno. Slučajno sam vidjela što se malo prije dogodilo između vas i mis Calbraith, to objašnjava sve. Reagirali ste na povredu svoga muškog ponosa, a ja sam vam se našla pri ruci. No kad se ponovno pomirite s mis Marnom..

— Ako to za vas nešto znači, dopustite da vam nešto kažem. Između mis Marne i mene sve je svršeno. Zauvijek.

— To ništa ne znači, Bobe. No ako i jest istina to što ste sada rekli, vi niste bili taj koji je to želio. A sada laku noć, Bobe. Nadam se da se smijem vratiti u grad na Bessinu konju?

— Kako želite — reče i htjede otići. Odjednom zastane, okrene se prema njoj i reče: — Neka sve ide do vraga. Dopustite da vam kažem kako sam vam zahvalan za vašu pomoć u kampu. Istina, to nisam pokazivao, ali ja vas zaista cijenim...

— Ali Bobe ne morate..

No on se brzo okrene, pođe prema vratima i izađe. Effie se okrene prema zidu i zajeca.

...

Iako su grede za rudnik bile pažljivo i oprezno rezane da se ne bi ponovno dogodila nesreća, potkraj drugog dana bilo je na stovarištu pokraj pilane toliko rezane građe da je Kinstrey naredio Clooni i Geeu da natovare dvojica kola i odvezu drva Ophiru. Veselio se uspjehu, a isto se tako veselio i Philip Stanger. Navečer, kad se vratio iz grada, Gee je donio vijest da šef Ophira želi razgovarati s Kinstreyem.

— Nije mi rekao o čemu želi razgovarati — reče Gee lukavo namigujući — ali prema onome što je

govorio on želi da ti radiš za njega unutar samoga Ophira.

Navečer, kad se Kinstrey našao na svojoj slamnjači u spavaonici, dugo se prevrtao razmišljajući što će mu ponuditi Philip Stanger. Napokon zaključio da će biti najbolje ako sutra rano ujutro krene u grad. Naravno, ne samo zbog toga da razgovara s direktorom Ophira nego i zato da potraži Charleya koji se još nije javio, pa se Kinstrey zbog toga počeo zabrinjavati.

Kinstrey je stigao u Virginia-City negdje oko devet sati. Kako je loše spavao, bio je razdražljiv. Odjednom zastane. Pokraj Ruhlingsova laboratorija za ispitivanje rudače upravo je prolazio dobro poznat lik s bijelim stetsonom na glavi i sivim kaputom. Kinstrey zaustavi konja uz rub ceste i vikne: — Johnson! Samo trenutak!

Lank Johnson se okrene. Lice mu nije izražavalo ni prijateljstvo ni posebno iznenađenje.

— Što mogu učiniti za vas, prijatelju?

— Tražim na sve strane Charleya. Jeste li ga vidjeli?

— Charleya? — Johnson razmisli trenutak. — Ne sjećam se. Posljednjih dana nisam ga vidio.

— Najljepša hvala.

Johnson je očekivao objašnjenje zbog čega traži Charleya. Kinstrey mu ispriča što se sve dogodilo.

Johnson se trgne pri spomenu Franka Bella.

— Poznajete Franka Bella?

— Ne — odgovori Johnson. — Ne poznajem. A sada moram dalje. Imam dogovoren sastanak u »Chry-stalu«. Ako naiđem na Charleya obavijestit ću vas.

— Bit ću vam vrlo zahvalan —
odvrati Kinstrey.

Gledao je za Johnsonom. Poznaje on Bella, a kladim se da ga i Marna poznaje. Ali zašto se odjednom požurio u »Chrystal«, a htio je otvoriti vrata svoga ureda?

I Kinstrey stigne do križanja »C« Streeta a ulicom Glory Climb, sjaše i povede konja prema praznoj gredi ispred dućana Julesa Mannera. Zatim uđe.

Iza pulta se ovaj put nalazio Jules Manner. Kinstrey ga pozdravi i upita.

— Zar ste danas sami?

Trgovac kimnu glavom. — Mister Calbraith i Effie su otišli. Ali mis Calbraith...

— ... upravo namjerava otići, ako nitko nema ništa protiv toga — začuje.

Kinstrey se okrene i ugleda Marnu.

— Želio bih prije toga porazgovoriti s tobom — reče joj.

— O čemu? — upita ona. — Meni se žuri.

— Nije potrebno. Malo prije sam sreo tvoga prijatelja Johnsona. Nije u svom uredu.

Marna se iznenadi i skrene razgovor: — U redu, Bobe. A sad mi reci o čemu se radi? Što zapravo želiš?

— Želim saznati što za tebe znači Frank Bell?

— Frank Bell? Ništa.

— A Lank Johnson?

Čuo je kako su se negdje zatvorila jedna vrata i opazi kako se Jules Manner taktički povukao da ne čuje što razgovaraju. Kinstrey oštro pogleda Marnu.

— Dakle?

— Što za mene znači Lank Johnson, to se tebe savršeno ništa ne

tiče, kao ni to što je za njega značim. Ti si imao svoju šansu, Bobe...

— A sada je više nemam pošto si upoznala Lanka Johnsona koji će ti sagraditi kuću sa srebrnim vratima i zlatnim kvakama. Najvažnije je što znam kako nas dvoje stojimo. — Kinstreyev je glas bio hladan. Na kraju je čvrsto zgrabi za ručne zglobove: — A sada mi odmah reci gdje si upoznala Franka Bella?

— Pusti! Boli me...

— Odgovaraj...

— U uredu Lanka Johnsona. I što sada?

— Sjajno! Čovek koji je pucao na tvoga brata Johnsonov je prijatelj?

— Nije. Nije on njegov prijatelj. On je samo pronašao mjesto gdje se vadi zlato i zamolio Lanka da mu pomogne.

— Gdje je to mjesto?

— Na južnom kraju Comstock-Stollensa u Golden Hillu, u blizini rudnika »Alpha«.

— Tvoj prijatelj Johnson ima čestite poslovne prijatelje. Jedan od njih puca na tvoga brata, a ti ga sakrivaš.

— Ja sam samo držala riječ što sam je dala Lanku. Želio je da se ne sazna o Bellovu posjetu jer se bojao da bi mu netko mogao preoteti taj posao.

— Odakle znaš da ta žila nešto vrijedi?

— Lank mi je rekao. A sada prestani, Bobe? Pusti me da odem.

Marna se oslobodi iz njegovih ruku. Vrata se otvore i uđu Effie i Cass... Kinstrey je problijedio od bijesa, kad mu je Marna iznenada pristupila i poljubila ga. Zbunjen i zaprepašten, pusti je da radi što hoće. Ona mu ovije ruke oko vrata i priljubi na njegove grudi...

Effie je prošla pokraj njega skamenjena lica. On je udisao miris Marnina parfema i slušao njen podrugljivi smijeh, kad je brzim koracima išla prema vratima.

— Do viđenja, Bobe! Ljubljeni...

Uto se začu uzbuđen glas. Zatim ga netko pograbi za ruku. On se okrene i spazi Cassa.

— Prokletstvo! Zar si gluh, ne čuješ što ti govorim? — upita Cass. — Vidio sam Jacka Raimoa...

XII

Predradnik u rudniku »Alpha« reče Bobu Kinstreyu: — Svakako, jedna zlatna žila nalazi se nedaleko. To je kornadić presušenog potočića tamo dolje, jednu ili dvije milje odavle. Ali to nije ništa. Predaleko je od glavne žile.

— Shvaćam — odgovori Kinstrey i pogleda Cassa, koji je stajao kraj njega. — Poznajete li čovjeka koji se zove Frank Bell?

— Ne, mister. Mi ovdje imamo previše posla da bismo gubili vrijeme gledajući okolo

— Hvala!

Kinstrey se okrene. Njegov je mrkov stajao nekoliko koraka dalje od prednjega rudničkog tornja. Kad je stigao do njega pažljivo pogleda ridana što ga je Cass posudio.

— Misliš da će izdržati? — upita zabrinuto

— Konj je u redu — odvrati Cass — a ja isto tako.

Prešli su preko male uzvišice. Staza pred njima vrludala je među stijenjem na kojem je davno posjeće-

no sve drveće koje je nešto vrijedilo.

Kinstrey pogleda Cassa koji je jahao uz njega čvrsto stisnuvši usta. Cass je izgledao bolesno, bio je blijed. Mladić je morao podnijeti nekoliko teških udaraca. Kinstrey opazi da se u njemu nešto mijenja.

Cass reče: — Žao mi je što smo se u kampu zakvačili, Bobe!

Kinstrey odgovori:

— Na to možeš zaboraviti.

— Ponašao sam se kao pravi glupan. Uostalom, sigurno ti je jasno zbog koga? ... Zbog nje...

— Nisi se samo ti ponašao glupo.

— Ona je u tebe zaljubljena.

— Lud si.

— Uvjeren sam.

— Zar ne ide s tobom u šetnje?

— Samo zbog toga što me žali. Ja više ne mogu ni o čemu iskreno razgovarati s Marnom...

— Slušaj, zar ne bi bilo krajnje vrijeme da malo bolje otvoriš oči i naučiš poznavati žene?

— A kad će se tebi otvoriti oči s obzirom na Marnu.

— Već su mi se otvorile.

— U dućanu nije izgledalo da je to tako.

Kinstrey mu objasni što se stvarno dogodilo. Cass se iznenadi.

— Kakva vještica? — prasnu Cass.

— Reći ću ti nešto — upadne mu u riječ Kinstrey da ga umiri. — Ako Marna želi osvojiti Johnsona, ja nemam ništa protiv.

— Pa ona to hoće. Rekao sam ti šta je ona...

— Naravno da si mi rekao.

Kinstrey potjera konja u galop.

Nekoliko minuta prije nego što su skrenuli prema rudniku »Alpha« sreo je Larsena Petersena i njegove

ljude kako se vraćaju u grad. Petersen ga iznenadi obavijestivši ga da je klizište gotovo i da ga može pustiti u pogon.

Međutim, Kinstreya je mučila misao, zbog čega se pojavio Jack Raimo. Da se Cass ipak nije zabunio?

Rekao je da Raimo drugačije izgleda. Pustio je brkove, a ima i nov šešir te potpuno novo odijelo. Odatle Raimou novac za novo odijelo?

Možda se Cass zabunio?

— Nigdje ni traga rudarskom oknu. Vidiš li ti štogod?

— Ne. Ali mi još nismo prošli pune dvije milje...

Jahali su šutke. Kinstrey je postao neraspoložen. Možda je Bellovo okno zapravo sklonište Ganahlove bande? A što onda ako je Jack Raimo odjahao ovamo? Ako su Bell i njegov kompanjon pobjegli ovamo, onda bi bilo logično pretpostaviti da se ovdje negdje nalazi i vojničina Charley. A možda je Piute nastradao.

— Pogledaj! — uzvikne Cass.

Kinstrey podigne pogled. Cass se zaustavio na uzvišici poslije koje se tlo naglo spuštalo.

Kinstrey mamuzne konja i upita:

— Što si vidio?

— Ostani iza ove stijene — upozori ga Cass — i pogledaj tamo dolje...

Pukotina među stijenjem omogućila Kinstreyu da pogleda dolje. Lijevo se nalazilo rudničko okno u okomitom stijeni. Ulaz je bio zabijen daskama. Ostavljen je samo uzak otvor koji je zatvaralo šatorsko kriilo. Letve, koje su inače zatvarale ulaz u koral, sada su ležale na zemlji. Kinstrey opazi da je zemlja svježe izrovana.

— Čini se da su ptičice odletjele — progunda Kinstrey.

Točno prema sjeveru, na udaljenosti od svega pet milja zračne linije, bila je pilana i klizište za drvo. Ako je Ganahl promatrao gradnju klizišta, vidio je da su Petersen i njegovi ljudi napustili gradilište.

Kinstrey trgne mrkova i okrene se tako naglo da je Cassov konj prestrašeno odskočio.

— Hej, lakše! — uzvikne Cass. — Kud ti se žuri?

— Moramo smjesta natrag. Ovdje postoji poprečni put kojim se banditi služe. Moramo ga pronaći.

— Ali kog đavla...

Uto se s desne strane začuje šum. Kinstrey munjevito povuče kolt. Zatim ugleda ridana kako se probija kroz šikaru. U isti tren začuje Cassov krik: — Ne pucaj, Bobel!

Kinstrey sjaše i priđe konju na kojem je sjedio vojničina Charley ukočen kao kip. Gornji dio tijela bio mu je nagnut naprijed.

— Što se dogodilo, Charley? Nema te već tri dana...

Indijanac pokaže glavom desno gore, prema uzvišici prekrivenoj grmljem, odakle se vidjelo rudarsko okno.

— Ja promatrati. Ondje tamo gore...

Kinstrey nestrpljivo mahne rukom.

— U redu. Znači da si vidio kad su otišli?

Charley odmahnu glavom.

— Ne vidio — reče.

— Ali, Charley, ti si bio tamo gore i sve si promatrao?

— Netko doći. Iznenaditi Charley.

— Raimo! — uzvikne Cass koji je upravo sjahao.

Kinstrey se htio okrenuti, kad u kutu Charleyevih usana opazi crveni mjehurić koji je sve više rastao. Zatim krv poteče preko Indijančeva lica.

— Charley, što se dogodilo?

Charleyevi obrazi dobiše zelenkastu boju. Teškom mukom prokrklja: — Charley raditi tri dana. Ti platiti šest...

— Bobe! Pazi — uzvikne Cass.

Charleyeva ruka odjednom ispusti sedlo i on počne padati.

Kinstrey brzo ispruži ruke, dohvati ga i oprezno spusti na zemlju. Klekne i otkopča kaput. Disao je isprekidano. Medalje na Charleyevoj košulji plivale su u krvi. Grčevit kašalj potrese Indijančevo tijelo. Pokuša se okrenuti, tijelo mu se naglo trgne, i sve je bilo svršeno.

— Bobe, je li on...

— Mrtav je.

Kinstrey se zagleda u mirno voštano lice, zatim skine šal, te ga blago spusti na mrtvačevo lice.

— Pođimo! Nekoga ćemo poslati po Charleya.

...

Bila je to znatiželja, a ne oprez, koja je potakla Pata Manoguea da izađe iz kampa. Poželio je pogledati novosagrađeno klizište.

Prešao je preko potoka mostićem što su ga Petersenovi ljudi sagradili na mjestu gdje su obale bile najbliže. Odanle baci kratak pogled na branu koja je omogućavala da se voda navede na klizište. Zatim pođe dalje, sve donle gdje je završavala ravnica i brdo se ponovno počelo strmo spuštati.

Iz džepa izvuče dalekozor, što ga je našao u nekim kolima, i počne promatrati klizište.

Odjednom se trgne. Na sredini visine ugleda jedan ljudski lik, ali se smiri kad je čovjek počeo skupljati suho drvo i vezati ga u svežnjeve. Mora da je Petersen poslao nekoga od svojih da skupi otpatke na jedno mjesto i tamo ih spali...

Pogleda još jednom i opazi još dva lika.

— Nije mi jasno — promrmlja.

Zatim ugleda kako ti ljudi bacaju svežnjeve na hrpu i povezuju u veći svežanj. Poslije toga ga vuču u udubinu gdje je klizište prelazilo preko jarka.

— Do stotinu vragova, ta oni žele... — uzvikne Manogue...

Sve mu je postalo jasno. Smjesta potrči prema pilani.

...

Bob Kinstrey i Cass Calbraith stižu na uzvisinu. Pred njihovim se očima pojavi čitav put što je vodio oko istočnog dijela njihova brda.

— Bobe, pogledaj! — iznenađeno uzvikne Cass. — Oдавle se sasvim dobro vidi cesta.

Kinstrey kimne glavom. Milju sjevernije nalazilo se klizište. Krenu prema sjeveru.

Odjednom začuje prasak.

Cass se trgne.

— To je bila puška! Pogledaj tamo naprijed! Nije li ono dim?

Kinstrey pogleda. Zaista je bio dim.

— Tamo iza onog zavoja nalazi se uzvišica. Odanle ćemo sve vidjeti.

Začuje se topot konjskih kopita, najprije potmulo, zatim sve glasnije...

— Brzo!

Kinstrey naglo skrene udesno iza visoke stijene.

— Pođi tamo gore — reče Kinstrey.

Kinstrey skine šešir i udari Cassova konja po sapima. Prestrašena životinja skoči u jednom skoku iza stijene.

Topot se približavao. Kinstrey potjera svoga mrkova u grmlje. Zatim potrči prema zaklonu u blizini. Bila je to omanja hrpa kamenja. Međutim, nije stigao daleko. Nakon svega nekoliko koraka upadne mu desna noga u rupu i on padne. Prije nego što se stigao uspraviti, iza zavoja pojave se dva jahača. Prvoga je odmah prepoznao, bio je to Al Moss. Ovaj smjesta povuče revolver. Na tako kratkoj udaljenosti nije mogao promašiti. Opalio je tri puta. Kinstrey se otkotrlja u stranu i baci se u plitak jarak. Kraj Mossa se propinjao veliki kulaš. Kinstrey prepozna jahača. Bio je to Frank Ganahl. Odjednom njegov kulaš skrene u stranu i sudari se s Mossom životinjom, koja se poplaši. Moss izleti iz sedla. Ganahl dovikne: — Moss! Čuvaj se stijenell

Ganahl uperi revolver u Kinstreya. Kinstrey iskoči iz jarka u trenutku kada je Ganahl opalio metak prema mjestu na kojem se maločas nalazio. Zemlja se rasprсну, i to je bilo sve. Drugi metak pogodi stijenje iza Kinstreya i odbije se s praskom. Treći metak nije bio opaljen.

Cass je pogodio Ganahlova kulaša. Životinja se propela i počela okretati oko sebe. Kinstrey opali triput za redom.

Ganahl se zaljulja u sedlu, izgubi ravnotežu i padne na zemlju. Životinja se poplaši i skoči u stranu.

Bio je mrtav. Kinstrey uzjaše i vikne: — Cass! Zrak je čist. Dođi ovamo!

Kad su Bob Kinstrey i Cass Calbraith stigli dolje, još je uvijek tinjalo nekoliko dasaka na klizištu. Ljudi iz pilane već su izvlačili mokre svežnjeve drveta ispod klizišta, tamo gdje su ih banditi stavili i zapalili. Šteta nije bila velika. Valjalo je izmijeniti svega desetak dasaka.

Klizište nije bilo ozbiljno oštećeno.

Cass je nijem stajao kraj Kinstreya.

— Čini se da smo se iz čitave gužve izvukli s najobičnijom modricom — reče Kinstrey.

— Nismo razgovarali s Patom...

— Pođimo.

Kad su zaobišli veliku rupu, zaori se uzvik. Odozgo, desno od njih, domahivao im je Pat Manogue. Više se klizao nego što je trčao.

Kad je došao do njih ispriповije da im što se dogodilo. Banditi su bakljama zapalili drva koja su nago milali na klizištu i ispod njega. Gee Jenkins odmah je otvorio branu, pa je voda jurnula i ugasila plamen. U međuvremenu su ljudi iz pilane otvorili vatru na bandite. Jedan je pobjegao, drugi, neki Ike Waldo, je poginuo, dok je treći, Danahy, dobio metak u nogu. Manogue je vidio da je onaj koji je pobjegao odjurio prema Virginia-Cityju. Danahy je rekao da je to bio Bell.

— Frank Bell — reče Kinstrey. — Osim toga, ovdje su bila još dvojica koje nisi vidio: Frank Ganahl i Al Moss.

— Ganahl i Moss? Ti se šališ...

— Pretpostavljam da su se držali u pozadini i promatrali kako se odvija akcija. Kad su vidjeli da su

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

tvoji ljudi spriječili njihove namjere, nestadeše.

— Sreo si nitkove? — upita Manogue. — Govori već jednom, što se dogodilo?

Kinstrey mu ispriča. Manogue je slušao ne prekidajući ga. Zatim se oduševljeno udari po koljenu.

— Čovječe! Ti si ga udesio. Samoga Ganahla! Sada će biti gotovo s cijelom Bandom.

Kinstrey ustane.

— A sada, ću pogledati klizište. Odmah poslije toga moram u grad. Gdje je, do đavola, taj Cass? Bio je tu prije jedne minute.

Manogue također ustane.

— Vidio sam da je nemiran. Valjda je otišao k momcima.

— Dođi! — požuri ga Kinstrey. Kad su stigli gore, ne nađu Cassa. Kinstrey se preplaši. — Daj mi dalekozor.

Pogleda prema mjestu na kojem su ostavili konje. Vidio je svoga mrkova, ali drugog konja više nije bilo.

XIII

Bio je mrak kada je privezivao umornu životinju ispred dućana Julesa Mannera. Pretražio je svaki salun, svaku kartašnicu, ali uzalud. Ni traga ni glasa ni Cassu, ni Raimou, niti Franku Bellu.

Kinstrey otvori dućanska vrata. Kad je ušao, zazvoni zvonice nad vratima. Iza pulta stajala je Effie Manner i slagala prazne kutije.

— Oh! — uzvikne, zatim nastavi hladno: — Marna je u svojoj sobi.

Malo prije bio je ovdje Philip Stanger. Ostavio je pismo za vas.

Kinstrey uzme pismo i spremi ga u džep.

— Hvala. Ja ne tražim Marnu, nego Cassa. Je li bio ovdje?

— Bio je prije jednog sata. Nisam bila ovdje. Cass je kupio od strica Julesa revolver, novi model kolta.

— Prokleti luđak!

— Bobe, što se dešava? Jeste li našli Raimba?

— Nisam. — Ispriča joj što se dogodilo toga popodneva i zaključi: — Cass želi dokazati kakav je silan momak, pa makar i poginuo.

Effie reče: — Čini se da sam i ja malo kriva. Cass je znao da ga smatram, no... malo premladim da bi mogao doći u obzir kod ozbiljne žene koja je tri godine starija od njega. Međutim, nakon onoga što se desilo u igračnici kod »Gentry & Crittendensa« opazila sam na njemu promjenu. Izgledao je muževniji, sve dok mu Marna nije rekla da ste vi ranili Franka Bella, a ne on.

— To je Marna rekla?

— Da. Zar vam Cass nije rekao?

— Nije! Molio sam je da poštedi Cassov ponos. Njemu je to bilo potrebno da se ohrabri. Međutim, draga je sestra morala zadovoljiti pri-tajenu mržnju.

— Žao mi je. Da sam znala da će vas to toliko uzbuditi, ne bih vam to rekla.

— Uzbuditi? Svakako da me uzbudilo, ali ne iz onih razloga na koje vi mislite...

— Nema smisla, Bobe. Vidjela sam je jutros svojim očima u vašem naručaju.

Kinstrey se nije mogao svladati.

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

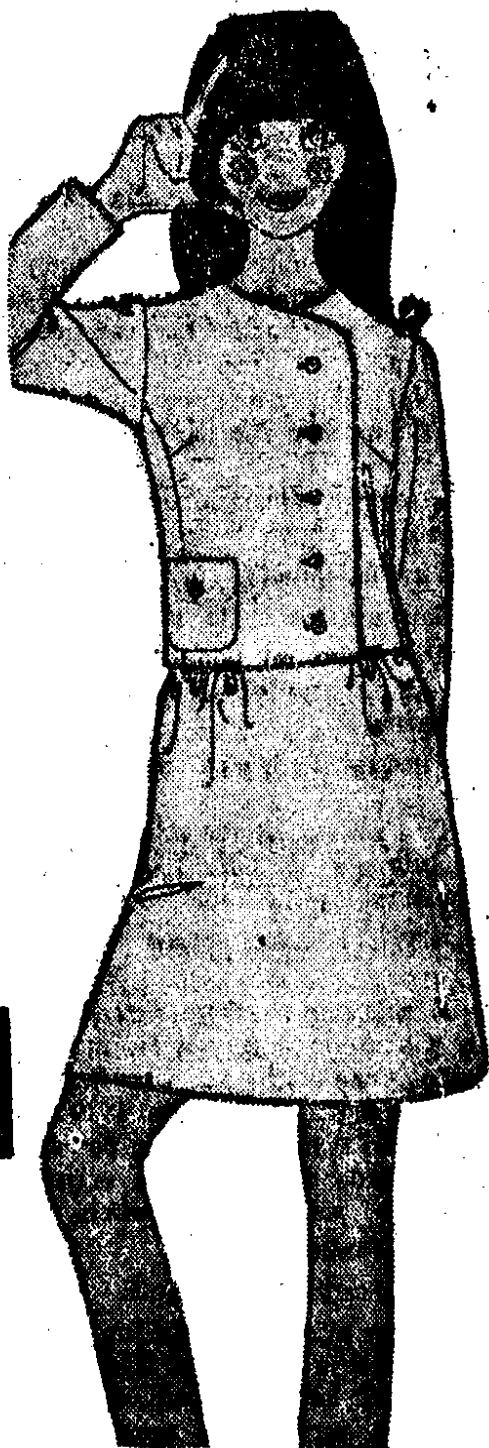
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

— Ništa vi niste vidjeli, apsolutno ništa — buknuo je kao baklja. — Ono što ste vidjeli to je bila gluma, najobičnija gluma. Predstava za vas. Đavola ona mari za mene. Međutim, kad je vidjela na vratima vas i Cassa...

— Effie zna što se dogodilo. Ti si me poljubio!

Kinstrey se okrene. Na drugoj strani pulta stajala je Marna Calbraith, zatim je polako krenula prema njemu.

— No? Što ne govoriš dalje, Bobe? Zaista sam znatiželjna što ćeš reći?

Kinstrey je zaprepašteno zurio u nju. Zatim se trgne.

— U redu. Onda ćeš čuti.

— Zaista, najdraži Bobe?

— Da! Tako mi boga! U svemu što se odnosilo na tebe bio sam slijepi magarac.

— Prestani. Podsjećaš me na Cassa.

— To i želim. Ako se mladiću večeras bilo što dogodi, njegova će krv pasti na tvoju glavu.

— Krv?! Zbog čega se sad uzrujavaš?

— Uzrujavam se zbog toga što si rekla Cassu da nije njegov metak pogodio Franka Bella. Uzrujavam se zbog tvoga samoljublja i tvoje podlosti, što si mladića toliko ponizila da on sada misli kako ne vrijedi ništa više od posljednje propalice.

— Nije li tako?

Kinstrey se još više razljuti.

— Ali on nije toliko bijedno i sebično stvorenje kao što si ti. Možda ćeš shvatiti koliko vrijedi ako, ga donesu na mrtvačkim nosilima s metkom Jacka Raimoa.

— Raimoa! Glupost! Sada sam sigurna da nisi pri sebi. Cass ne bi nikad imao hrabrosti...

— Začepi... — prasne Kinstrey, okrene se od nje i pogleda djevojku koja je stajala iza pulta na drugoj strani dućana. Effijino je lice bilo blijedo kao kreda. — Recite mi, molim vas, samo jedno, Effie, je li Lank Johnson ima kakav udio u »Crystalu«?

Effie pogleda Marnu Calbraith prije nego što je odgovorila: — Ovaj ... ima. Mislim da njemu pripada najveći dio. Osim njega suvlasnici su još braća Belonger i neki čovjek imenom Wilson Burrish...

— To mi je dovoljno. Hvala, Effie. — Osim naše pilane, Johnsonu pripada sve ostalo, uključujem i tebe, Marna...

— Ja ne pripadam nikome. Ali sada ću se udati za Lanka. Samo tebi usprkos!!!

— U tom slučaju neću ga ubiti. Prepustit ću ga tebi. Ništa mu se gore u životu ne može dogoditi...

»Crystal« je bio udaljen svega blok kuća od Orndorff & McGeeova saluna. Nakon toga što je dugo lutao unaokolo, Cass je napokon otvorio vrata i ušao u prostoriju. Najprije se časak zaustavio na vratima, zatim je krenuo duž bara zagledajući se ljudima u lice.

Lijevo od njega otvore se vrata, tamo gdje je završavao pregradni zid susjedne prostorije. Na vratima je pisalo »Ured«. Čovjek koji ih je otvorio iznenada se predomislio. Vrata se ponovo zatvore. Tada Cass ugleda Jacka Raimoa.

Raimo je stajao na kraju bara. Već je opazio Cassa, koji je krenuo.

— Odmakni se, momče, od toga pregradnog zida.

KNJIGA ZA SVAKU ŽENU

Ako se odlučite:

- da se odijevate onako kako sami želite
- da uštedite novac
- da budete elegantni

sve to, bez ičije pomoći i bez ikakvog predznanja omogućit će vam do sada najbolja i u Evropi najtiražnija knjiga

KROJENJE I ŠIVANJE

knjigu su napisali najpoznatiji njemački stručnjaci a izdala je poznata ženska revija »NEUE MODE« iz Hamburga.

Kupon narudžbe za knjigu

»KROJENJE I ŠIVANJE«

Naručujem pouzecom — poštom knjigu »Krojenje i šivanje« po cijeni od 50,00 dinara i troškovima poštarine.

Ime i prezime naručioca:

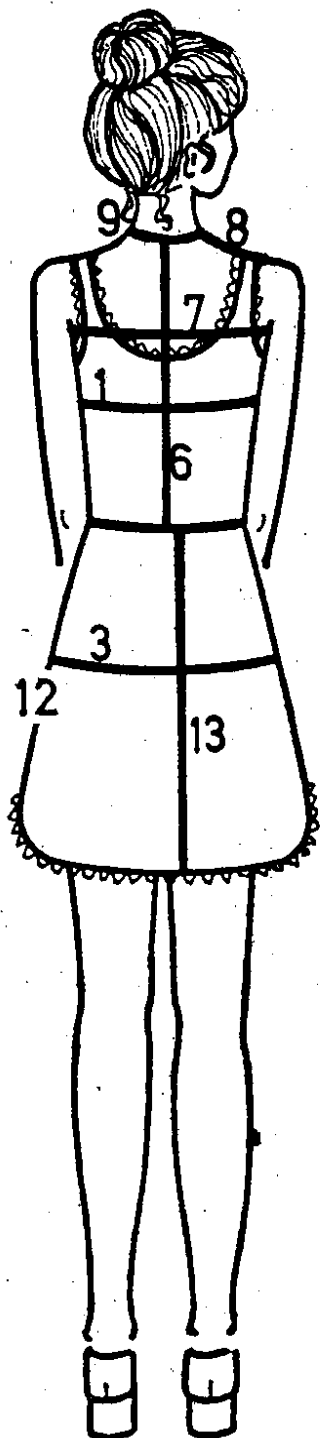
Mjesto stanovanja (poštanski broj):

.....

Ulica i broj:

Kupon narudžbe slati na adresu: Vjesnikova Press Agencija, 41000 Zagreb, Ljubice Gerovac

1.

Cass je stajao, Zdesna mu je bio Raimo, a slijeva su bila vrata.

— Pridi bliže, momče — reče Raimo.

— Meni je dobro i ovdje.

— Koga tražiš, momčiću?

Cass se zagrebe...

— A koga bih drugoga, tebe...

Raimo se odmakne od bara.

— Nestani, mladiću. I to odmah...

Cassu je šumjelo u ušima. Sad će njegova ruka poletjeti prema revolveru. Bit će ranjen, možda će poginuti. Ali će barem...

— Povuci, lupežu — vrisnu Cass.

U prostoriji zavlada tišina. A onda se začuje: — Polako, mladi čovječe, valjda ne želite zaraditi kakvu ranu? Ili možda želite?

Cass odvrati pogled s Raimoa. U vratima je stajao Frank Bell, Lije-va mu je ruka visjela u poveru, dok mu je desnica držala revolver. Iza Bella pojavi se Lank Johnson Johnson pride Cassu i reče mu prijateljski, stavivši mu pokroviteljski ruku oko ramena.

— Dođite, Cass. Izvolite u moj ured.

— Maknite ruku — prasne Cass.

Zatim pogleda Raimoa s jedne strane i Bella s druge strane. Odjednom shvati. Bila je to stupica. Ali ne za njega, nego za Boba. Raimoa su postavili uz bar kao meku, da Bob ne opazi Bella iza vrata. A Johnson? Što Johnson ima s ovim lupežima?

— Dođite, Cass! Nemojte izazivati. Ugrožavate samo sebe.

Cass ga pogleda.

— Zaista bi se moglo dogoditi da izazovem nesreću.

Johnson reče: — Znao sam da ćete biti razumni.

Zatim ga povede prema vratima svoga ureda. Cass mu to dopusti.

— Vi niste krivi zbog svega što se ovdje zbiva. Kinstrey je to tražio — reče Johnson. — Toliko mu se puta pružila prilika.

Cass napravi korak naprijed. Raimo se već ravnodušno okrenuo natrag prema baru, dok je Bell blaziranim smiješkom spremio revolver. Cass udari. Johnson se sruši na Bella. Prije nego što su se snašli, Cass se provuče mimo njih. Raimo stupi korak ispred bara. Hitrim pokretom trgne revolver, ali nije opazio da mu se netko približio.

— Ovdje je tvoj cilj, Raimo!

Okrenuo se kao munja. Pred njim je stajao Bob Kinstrey s revolverom u ruci.

Cass zgrabi Lanka Johnsona za opasač. Dvaput je prasnuo Raimov revolver prije nego što je opalio Bob. Međutim, Raimo se naglo okrenuo i panično pucao, dok je Kinstrey pažljivo gađao, iako mu je stegno nešto opeklo, kao da je tko povukao užareno željezo preko mesa. Jack Raimo najednom poskoči, zatim se nepomično ispruži.

Kinstrey pogleda ulijevo gdje su se na podu valjali Cass i Johnson. Kraj do vratnika se dizao Frank Bell još napola omamljen. Ugleda kako mu prilazi Kinstrey pa se sagne. Uhvati revolver prije nego što mu je Kinstrey, prišao, međutim Kinstrey poskoči i izbije mu ga nogom iz ruke. Bell padne na pod.

Bob reče: — Diži se, mister.

Zatim pograbi Bella za pojas i okrene ga tako da je gledao prema ulaznim vratima. Zatim zaurla: — Napolje!

Bell iziđe.

KWIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • žale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA ~ 3 DINARA

Kinstrey se umiješa da spasi Johnsonu život. Uhvati Cassa za ramena.

— Ustani, Cass! — A kad Cass nije reagirao, reče oštrije: — Jesi li čuo! Ustani!

Cass se polako okrene. Prsti mu polako oslobode Johnsonov vrat. Ne shvaćajući ništa, dopusti Kinstreyju da ga podigne. Zateturao je kada ga je Bob uspravio.

— Je li... mrtav?

Kinstrey pogelda. U blijede obraze Lanka Johnsona vratilo se rumenilo.

— Nije mrtav. Ali da si ga gušio još samo sekundu, bio bi mrtav.

Priđu barmen i pomoćni radnik.

— Možda bi bilo najbolje da ga odnesemo u njegov ured — upita barmen.

— Samo izvolite — reče Kinstrey i obrati se Cassu: — Ne znam kako se ti, osjećaš, ali ja se jedva držim na nogama. Kako bi bilo da potražimo mjestašce gdje bismo se odmorili.

Našli su dva slobodna kreveta u hotelu »Indication«. Kinstrey svuče kaput i pogleda Cassa.

— Ti biraš. Gore ili dolje?

— Meni je svejedno.

Kinstrey se uzvère u gornji krevet. Razgovarali su još koji trenutak.

— Znam da si ustrijelio Raimoa, ali ne znam što se dogodilo s Belom — reče Cass.

— Morao sam ga otjerati. Ti si ga prije toga dovoljno obradio...

— Prokleti Jupež.

— Taj nas više neće ometati.

— Bobel!

— Da?

— Ja nisam uspio udesiti Raimoa? Nije li tako?

— Reći ću ti nešto. Da nisi večeras došao prije mene, ni ja ga ne bih uspio udesiti.

— Znaš, Bobe, morao sam najprije skupiti malo hrabrosti.

Cass duboko uzdahne.

— Bobe, ja bih zadavio Johnsona da me nisi spriječio.

— On nema nikakve veze s umorstvom Big Matta.

— Nema! Ali je imao u službi ljude koji su sudjelovali u tom umorstvu.

— Johnsonova je najveća nesreća njegova pohlepa. I njegova taština. Pohlepa ga je učinila bogatim, a bogatstvo taštini. Ne znam da li umije podnijeti poraz?

— Ti si danas poslijepodne znao da on stoji iza svega što se događalo s našom pilanom?

— Zapravo sam tek počeo shvaćati. Kad sam mu rekao da sam poslao Charleya da pripazi na Bella, opazio sam da se uzrujao i da mu se odjednom počelo žuriti. Rekao je da ima sastanak u »Crystalu«. Malo kasnije vidio si Raimoa kako izlazi iz »Crystala«. To mi je postalo sumnjivo. Možda Raimo žuri Ganahlu i ostalima da ih opomene. Zatim se sjetih još nečega.

— Čega?

— Sjećaš li se kada mi je Philip Stanger dao pet stotina dolara akontacije? Kad sam ih dobio, sreo sam Johnsona i Marnu. Ispričao sam im o tom novcu. Nema nikakve sumnje da mi je on pripremio onu klopku u Billyjevu salunu »Blue Chip«. Htio je spriječiti da nam Philip Stanger pomogne.

— Velim ja, Johnson nije ništa bolji od ostalih. Možda i nije ubojica ali je upošljavao ubojice.

— Ako uspije izvući glavu iz omče...

— Ti ga žališ?

— Pomalo ga žalim. Naime, on će se oženiti Marnom.

Cass prasne u smijeh.

— Tako mi svih svetaca, na tu sam kaznu zaboravio.

Prošlo je pol devet kad se Kinstrey probudio.

Brzo iskoči iz svoga kreveta i pogleda na Cassov ležaj. Nije se iznenadio kad je vidio da je prazan. Cass je po svoj prilici otišao doručkovati... Ili je možda kod Effie...

Effie...! Kinstrey se namršti. Polako je navlačio čizme.

Kod Mackwooda je pojeo nekakav doručak. Prije nego što je izi-

šao, zatraži cigaru. Uto začuje iza svojih leđa:

— Pokušajte jednu od ovih. Bolje su od Mackwoodovih.

Kinstrey se okrene i ugleda Philipa Stangera. Šef »Ophira« pružao mu je kutiju s cigarama.

— Dobro jutro, gospodine. Velite da su bolje od Mackwoodovih? Pa to nije nimalo čudno.

Philip Stanger se smješкао.

— Čuo sam da je jučer navečer u »Crystalu« bilo gužve.

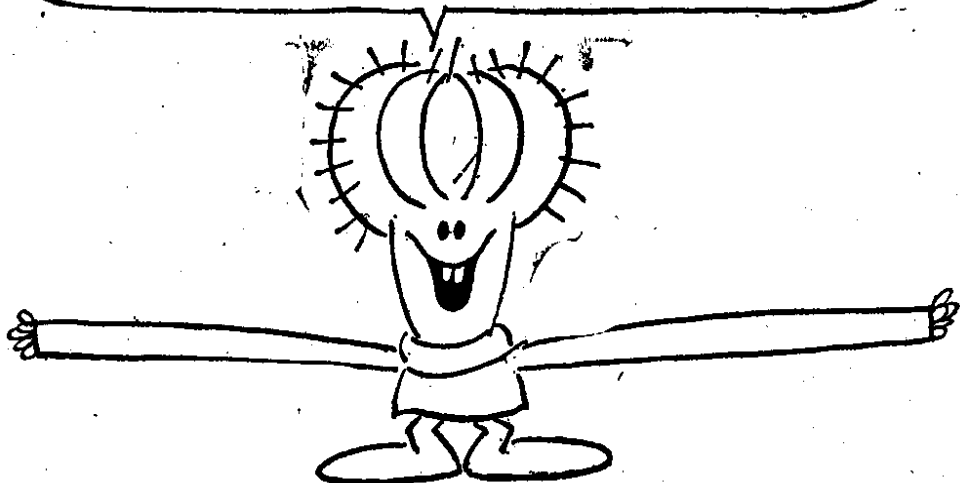
— Takve se stvari brzo proćuju.

— Naravno! Neki su se ljudi veoma uznemirili...

— Kako to mislite?

— Bit ću kratak — odgovori Stanger. — Danas ujutro posjetio me Lank Johnson. On ima dvije pi-

**Pridružite se i vi milijunskoj
armiji čitalaca revije »STUDIO«!**

lane koja »Ophir« odavna želi kupiti, osim toga posjeduje neiscrpivo šumsko bogatstvo.

— To znam.

— Ukratko, »Ophir« je dobio što je odavna želio. Johnson je najednom odlučio da sve proda.

— Zbog čega se tako naglo predomislio?

— To bih i ja htio znati — odgovori Stanger i pogladi bradu. — Vi ste, mladiću, rođeni detektiv. U ovome je gradu bila čitava gomila ljudi koji nisu podnosili Johnsona, ali ovako nešto nitko mu ne bi mogao prirediti. Čak su i njegovi dosadašnji prijatelji radosni što odlazi.

— Odlazi?

— I morat će jako požuriti. No moram u svoj ured. Molim vas, pošaljite mi što prije svoj odgovor u vezi s namještenjem.

NE ZABORAVITE
— SVAKO JUTRO
VJESNIK

— Kako to mislite?

— Zar niste dobili moje pismo što sam ga ostavio kod mis Manner? Želio bih da dođete k meni u »Ophir«. Kao drugi direktor. S plaćom ćete biti zadovoljni.

— No da... Svakako, gospodine. Sasvim. No možda ću ja...

— Razmislite...

Kinstrey je ostao buljiti u vrata njegova ureda.

Kinstrey pođe dalje. Razmišljao je o ponudi Philipa Stangera. Želio je sam sebi dokazati da može uspjeti bez pomoći Big Matta. I dokazao je. U borbi za pilanu. Ali čemu sve to?

Odjednom nekakva strka privuče njegovu pažnju. Iz kovačnice Willard & Eils istrkao se konj i jurnuo na ulicu.

Na drugoj strani ulice zaustave se prolaznici. Kinstreyjev pogled padne na muškarca i ženu što se na trenutak izdvojiše iz gomile, a zatim se ponovno izgubiše u njoj.

Najprije nije bio potpuno siguran, ali zatim prepozna Effie Manner s Cassom ispod ruke.

Kinstrey uđe u Bloomfieldovu trgovinu. Konj je bio svladan pa se ljudi razidoše. Effie odlučno povede Cassa preko ulice.

Cass dovikne Kinstreyu: — Znaš li što se ovdje događa? Lank Johnson napušta grad, a Marna sprema svoje stvari i odlazi s njim. Philip Stange je bio u dućanu, želi s tobom razgovarati. On...

— Znam sve — prekine ga Kinstrey. — Sreo sam se s njim kod Mackwooda...

— Tako? Dakle, i to znaš. No siguran sam da postoji nešto što ne znaš.

— Cass, molim te — pokuša Effie. Stajala je malo po strani. Kad

ju je pogledao Kinstreya obuze neka toplina. Izgledala je privlačno u svojem plavom ogrtaču.

S dobroćudnom porugom u glasu Cass reče: — Zar mu ne smijem reći da je najveći magarac?

Zatim se okrene. Kinstrey je jedva shvatio da Cass odlazi. Effie ga je promatrala ozbiljno i puna čežnje. — Željela sam to reći još jučer navečer, Bobe, prije nego što ste oti-

šli. Cassa mi je žao, ali to je sve što osjećam prema njemu.

— Ali vi ste govorili kako se promijenio — reče Kinstrey. — Ja sam mislio...

— Kako si ti ipak lud — prekine ga Effie.

On je oprezno zagrlji, kao da je od porculana, i poljubi njene vrele usne.

Njene smeđe oči blistale su kao dvije zvijezde.

KRAJ

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

21. L. Martin: ČOVJEK ZVAN TORNADO
22. M. Nichols: LOV NA WILMORA
23. E. M. Rhodes: PROSAO JE OVUDA...
24. W. C. Macdonald: PETORICA ZA WALCKOTTA
25. W. O'Connor: JUBEJEVA ZAKLETVA
26. L. L'Amour: PAKAO PAPAGA
27. H. S. Sharon: KAD JE DOŠLA MECAVA
28. J. Kirby: OPASAN POKLON
29. L. B. Patten: PUSTINJA KOJA UBIJA
30. H. S. Sharon: PROKLETI RANCI
31. V. D. Overholser: IZGUBLJENO POVJERENJE
32. W. O'Connor: ZAMKA ZA KRADLJIVCE STOKE
33. R. Beakson: POMAHNITALI RANCER
34. D. J. Stevens: NOĆ OBRAČUNA
35. L. L'Amour: UKROĆENA ZEMLJA
36. W. R. Cox: DJEVČIKA S ISTOKA
37. H. S. Sharon: CRNI ORAO
38. Tom West: SAMO MOJ PISTOLJ
39. Scott F. Scott: ALABAMA
40. H. S. Sharon: PODVALA BILLA JACKSONA
41. Louis L'Amour: BEZDUSNI VODICI
42. W. O'Connor: OPASNI DOŠLIJAK
43. W. O'Connor: OSAMLJENI SERIF
44. U. H. Wilken: PROKLETI ŽIVOTI
45. S. H. Sharon: NAPAD NA KOCIJU
46. John F. Beck: U IME ZAKONA...
47. Louis L'Amour: VISOKI STRANAC
48. L. L'Amour: OBRAČUN U PRERIJU
49. S. C. Lawrence: VRELI DAN U BUFFALU
50. P. Hangster: POVRATAK
51. J. F. Beck: OLOVO PRAVDE
52. H. Warner: TRAGOVI U PUSTINJI
53. G. A. Lutz: PUCNJI U PRAZNO
54. E. Jones: NEUSTRASIVI SLADE
55. L. L'Amour: ZLATNA PLANINA
56. H. Hatten: SMRTONOSNI POHOD
57. T. West: TEKSASANIN
58. E. Jones: SMRT SVIM IZDAJICAMA
59. W. O'Connor: KANJON SMRTI
60. L. L'Amour: KLAN SACKETTOVIH
61. D. Dean: OSIŠANA OSVETNICA
62. D. Dean: VATRENA OSVETA
63. J. Gilmoor: LOV NA SVJEDOKE
64. C. Hunter: ALI TADA SE POJAVI SAM
65. F. Glaser: VRIJEME OBRAČUNA
66. F. Short: NI PAKAO ME NEĆE
67. R. Ullman: JACKSONOV KLAN
68. G. Lord: TAJNI TOVAR

U PRIPREMI:

69. W. O. Connor: STOTINU DANA PAKLA

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**